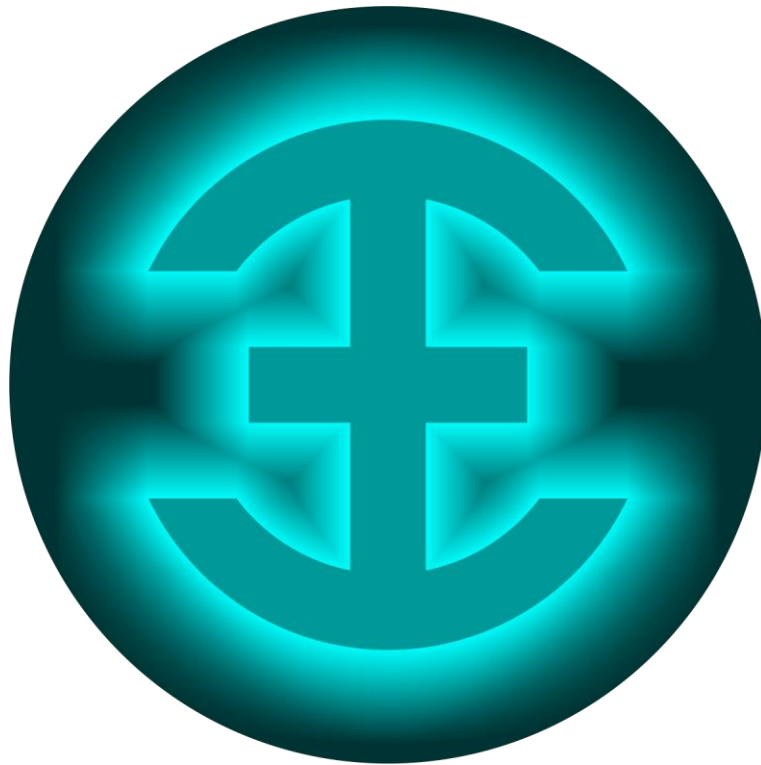

ΑΝΤΩΝΙΟΥ Μαρτίνη

Εύλινη εποχή

στιχάρια - νουθεσίες

ΒΟΛΟΣ 2018

Εύλινη εποχή

ΛΩΡΕΑΝ

Επιτρέπεται η οποιαδήποτε παιδευτική του χρήση,
δεν επιτρέπεται για κανέναν απολύτως λόγο, η
οποιαδήποτε οικονομική του εκμετάλλευση.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized initial 'Α' followed by a cursive 'μ' and a horizontal line extending to the right.

ΑΝΤΩΝΙΟΥ Μαρτίνη

Εύλινη εποχή

στιχάρια - νουθεσίες

ΒΟΛΟΣ 2018

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης

Γεννήθηκε στο Λουτρό Ελασσόνας, την Κυριακή 29 Οκτωβρίου 1967 / 11:00 πμ.

Αποφοίτησε από το Γενικό Λύκειο Κρανέας Ελασσόνας, το 1985.

Το 1989 εντάχθηκε στην Ελληνική Αστυνομία, απ' όπου με την εγκληματική συνέργεια του δικηγόρου του (Π.Κ. άρθρο 233, απιστία δικηγόρων), αποτάχθηκε *παράνομα* το 2003, όταν διαπίστωσε πως ο διοικητής του, προστάτευε την παράνομη λειτουργία νυχτερινού κέντρου διασκέδασης στον Βόλο, του οποίου ιδιοκτήτης (άτυπος εννοείται για ευνόητους λόγους), ήταν άλλος αξιωματικός της Α.Δ. Μαγνησίας. Δραστηριότητες που έχαιραν όμως της πλήρους ανοχής, τόσο της Αστυνομίας και του Δήμου Βόλου, όσο και της εισαγγελέως που ανέλαβε να συγκαλύψει και να ... θάψει υπηρεσιακώς ... την υπόθεση! ...

Στις 9 Ιουλίου 2012, μετά από μία τραυματική ερωτική απογοήτευση και μένοντας με τα τελευταία του 50 ευρώ, αποφασίζει πριν βγει στο δρόμο άστεγος, να πραγματοποιήσει τουλάχιστον το μεγάλο του όνειρο και ν' ανέβει στην κορυφή του Ολύμπου! Εν αγνοία του όμως, γνωστός του δικηγόρος από την Ελασσόνα κι από πραγματικό φιλικό ενδιαφέρον, παρερμηνεύει την ανάβαση και την αντιλαμβάνεται άστοχα και αφελώς, ως κίνηση απόπειρας αυτοκτονίας. Ενημερώθηκαν τ' αδέρφια του κι αυτά, απευθύνθηκαν στις αστυνομικές υπηρεσίες του Βόλου για την διάσωσή του. Αυτές όμως διαπιστώνοντας πως τ' αδέρφια του στερούνταν στοιχειώδους ευφυΐας και νομικής εμπειρίας, βρήκαν την ευκαιρία να κλείσουν μία και καλή τους εκκρεμείς λογαριασμούς τους μαζί του. Κι επειδή η απόπειρα αυτοκτονίας, ορίζεται ως ποινικό αδίκημα, έπεισαν τα ανόητα αδέρφια του, να υπογράψουν τον εγκλεισμό του σε ψυχιατρική κλινική, για ν' αποφύγει τάχα τις σχετικές ποινικές συνέπειες! Κι αυτά ως ... ανόητα, υπέγραψαν! ...

Έτσι μετά την επιτυχημένη του τριήμερη ανάβαση στον Όλυμπο, την ώρα που έψαχνε κάποιο μεταφορικό μέσο για να κατέβει από τα Πριόνια στο Λιτόχωρο κι από κει, να επιστρέψει στο Βόλο, κάνει ωτοστόπ και στο διερχόμενο περιπολικό του τμήματος Λιτοχώρου, το οποίο όμως πήγαινε εκεί, αναζητώντας τον για να τον συλλάβει!!! ... Κι έτσι χωρίς καν να έχει διαπράξει οποιοδήποτε ποινικό αδίκημα, ή έστω κάποια απόπειρα αυτοκτονίας όπως διακαώς προσδοκούσαν οι αστυνομικές και εισαγγελικές υπηρεσίες, χωρίς καν να υφίστανται δηλαδή οποιεσδήποτε ποινικές, ή άλλες νομικές ευθύνες, απλά και μόνο με την υπογραφή και την ... αμέριστη συγκατάθεση των αδελφών του ..., συλλαμβάνεται και εγκλείεται *παράνομα*, για δύο περίπου μήνες στην κλινική οξέων της Νέας Εφέσου, μέχρι να ... εθιστεί στα σκληρά ψυχιατρικά ναρκωτικά! ... Αδέρφια, γονείς, συγγενείς, φίλοι, κανείς δεν απέτρεψε το πρόστυχο έγκλημα εις βάρος του!!!;;; ... Αντιθέτως, το ευλόγησαν κι από πάνω!!! ...

Ακολουθούν τρία χρόνια εξάρτησης από τα ναρκωτικά που του χορηγούν εγκληματικά και παράνομα και καταφέρνει μόνος του, μετά από φρικτή κι επώδυνη προσπάθεια να γλιτώσει. Όλο αυτό το διάστημα όμως, είχε περιέλθει άθελά του στην οικονομική εξάρτηση κυρίως της μικρότερης αδερφής του, η οποία για να ξεφύγει απ' αυτή τη φροντίδα, του παραχωρεί για χρήση το νεόδμητο σπίτι της στο Λουτρό, όπου και μετακομίζει στις 15 Μαρτίου 2017. Από τις πρώτες κιόλας μέρες στο χωριό και την όλη συμπεριφορά των αδελφών του, διαπιστώνει πως η εκδίωξή του κι από κει, ήταν ήδη προαποφασισμένη! Κι όντως, με την ευκαιριακή αφορμή του καλλιτεχνικού του έρωτα με την Δαιμόνα (οικονομική εξάρτηση όμως σημαίνει και

προσωπική και φυσικά, ούτε λόγος για Τέχνη ή έρωτα!!!), με πρόστυχο τρόπο και την ... αχαλίνωτη αγάπη των αδελφών του ..., αναγκάζεται και πάλι βίαια, σε εξορία από το Λουτρό την 30^η Μαρτίου 2018 ... ..

Όταν ήταν ακόμη νήπιο, ο ξάδερφος του πατέρα του Τέλης Μπλάντας από τον Τύρναβο, είχε πάει για επίσκεψη στο Λουτρό και του έδειξε πώς να σχεδιάζει ένα απλό σκίτσο λαγού, ξεκινώντας μ' ένα μεγάλο 6. Εντυπωσιάστηκε τόσο πολύ που το πρόβλημα της βασικής φόρμας του λαγού επιλύονταν μ' ένα 6 και μ' αυτόν τον απλό τρόπο, από τότε μνήθηκε στην Τέχνη και στην τεχνική της ζωγραφικής!

Το 1989, διοργάνωσε την πρώτη του ατομική έκθεση ζωγραφικής στο Βόλο, η οποία καλύφθηκε ευρέως απ' όλα τα τοπικά μέσα μαζικής ενημέρωσης, καθότι ήταν και ο πρώτος αστυνομικός στην πόλη, που επιχειρούσε για πρώτη φορά, μία τέτοια πολιτιστική κίνηση! Πήρε επίσης μέρος, στις πρώτες εκθέσεις ζωγραφικής αστυνομικών, που διοργανώθηκαν εκείνη την περίοδο στην Αθήνα από την Ελληνική Αστυνομία, ο σχεδιασμός των οποίων, έγινε πάνω σε προσωπική του αναφορά. Συνολικά πραγματοποίησε 4 ατομικές εκθέσεις και συμμετείχε σε άλλες 17 ομαδικές, στο Βόλο και στην Αθήνα. Προσωπικές του τεχνοτροπίες τα «**τακ**», η «**συνδραστική ζωγραφική**» και η «**δαρτή αγιογραφία**».

Η πολυτάραχη ερωτική περίοδος που ακολούθησε τη διάλυση του γάμου του, κατέστη ανεξάντλητη πηγή έμπνευσης και τον μύησε στις τεχνικές της ποίησης και της λογοτεχνίας. Συγγραφικά του έργα η ποιητική συλλογή «**ΨΥΧΗΣ γε ΧΕΙΡΩΝ**» (2003-07), τα φιλοσοφίσματα «**Γνωμικά**» (2005-15), η «**Μαθηματική φιλοσοφία**» (2006-14), ο Α' τόμος του θεατρικού του «**δυο-λόγου**» «**ΣΕΙΡΙΟΣ και ΑΜΦΙΘΕΑ**» (2006), η ποιητική συλλογή «**Ριμανθός**» (2006-12), το χρονογράφημα «**Όλυμπος**» (2012), τα λογοτεχνήματα «**Γραφανθός**» (2010-17), τα εγχειρίδια «**Τέχνης**» (2016), «**Κρίση**» (2017), τα ερωτήρια «**Δαιμόνα**» (2017-18), «**Ερωτήνη**» (2018), τα στιχάρια «**Ξύλινη εποχή**» (2018), οι λαογραφικές συλλογές «**Ρουγκαντζιάρια**» (2017), «**Απόκρεω**» (2018) και μερικά ακόμη ημιτελή έργα. Το σύνολο του συγγραφικού του μόχθου, βρίσκεται δημοσιευμένο στον προσωπικό του ιστοχώρο:

<http://olympiakopantechnon.gr/category/e-books-am/>

Την Τετάρτη, 11 Ιουλίου 2018 / 5:30 πμ, ξυπνά από ένα όνειρο, όπου ο ηθοποιός Θεόδωρος Αθερίδης, τον παρότρυνε να γράψει τραγούδια, δίνοντάς του τον στίχο «**όμορφη μικρή μου Αμπούλα**» κι έναν συγκεκριμένο ρυθμό. Και με βάση αυτά τα δύο, συνθέτει την ίδια μέρα, το πρώτο τραγούδι της ζωής του «**ΑΜΠΟΥΛΑ**»! Ακολουθούν οι συλλογές τραγουδιών «**Τα Δωρικά**» (2018), «**Χορευτάρια**» (2018) «**Αλλόκοτα**» (2018), «**Κύκνεια**» (2018), δημοσιευμένες στο [ΟΠΚανάλι ΕΥ – eu.e](http://www.opkanali.gr) του **YouTube**.

Επιπλέον στην πολιτισμική του δραστηριότητα, περιλαμβάνονται:

- η διαμόρφωση της φιλοσοφικής θεωρίας του **Απειρισμού**, αλλά και η θεοπλασία του **Απείρου** από τις 22 Ιουλίου 2006 / 8:55 μμ (η πρώτη καταγεγραμμένη θεοπλασία της ιστορίας) (<http://olympiakopantechnon.gr/a-theory/>),
- στις 19 Ιουλίου 2007 η έμπνευση και στις 3 Νοεμβρίου 2009, η νομιμοποίηση και καθιέρωση του ανωτάτου πολιτισμικού θεσμού **ΟΛΥΜΠΙΑΚΟ ΠΑΝΤΕΧΝΟΝ** (Ολυμπιακοί Αγώνες Τέχνης) (<http://olympiakopantechnon.gr/>), καθώς και
- το πολιτικό κίνημα **Γεωνία**, από τις 18 Απριλίου 2015, που υποστηρίζει την μετεξέλιξη της δικτατορίας των ηλιθίων (δημοκρατίας), σε **πολιτοκρατία**. Μία κοινωνία δύο τάξεων, την κατώτερη των ιδιωτών και την ανώτερη των πολιτών, με διακριτά δικαιώματα και υποχρεώσεις, στις οποίες όμως θα εντάσσονται οι ενήλικες, αυτοβούλως (http://olympiakopantechnon.gr/g-basic_principles/).

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η συλλογή «Ξύλινη εποχή» που ακολουθεί, αναπτύχθηκε παράλληλα με την συλλογή μου «Δαιμόνα». Στο ίδιο ακριβώς ποιητικό πνεύμα, με μόνη τους διαφορά τη θεματολογία. Στη «Δαιμόνα» τα πάντα είναι γραμμένα για τη μικρή μου μούσα που με ενέπνεε εκείνη την περίοδο, ενώ στην «Ξύλινη εποχή», είναι συγκεντρωμένα, όλα όσα δεν έχουν άμεση σχέση με τον ερωτικό μου, εκπαιδευτικό προσανατολισμό.

Είναι όμως απόρροια των συνεπειών αυτού του προσανατολισμού, ο οποίος τέθηκε υπό τον δημόσιο έλεγχο ατόμων, παντελώς άσχετων με οποιαδήποτε έννοια της Τέχνης και των τεχνικών της, αλλά και γενικότερα, με την λεπτή και ύψιστη ηθική της καλλιτεχνικής αισθητικής. Άτομα ανίκανα να κατανοήσουν τον Έρωτα στη φιλοσοφική του διάσταση, πόσο μάλλον να αντιληφθούν την εκπαιδευτική του πρακτική και προοπτική, μέσα από την καλλιέργεια μιας ευγενούς επικοινωνιακής και δημιουργικής σχέσης, που αναπτύσσεται σε τέτοιου είδους περιπτώσεις μεταξύ του ποιητή (ποιώ) και της μούσας του, σχέση που τους συνδέει κυριολεκτικά για το υπόλοιπο του βίου τους και γίνεται εξόχως χρηστή και για τους δύο!

Δυστυχώς όμως, όσοι ασχολούνται γενικότερα με την Τέχνη, που δεν είναι τίποτε άλλο από την καλλιέργεια του κάλλους, περιβάλλονται κι από ανθρώπους που δεν έχουν καμία σχέση μαζί της και κατά συνέπεια, ούτε με το καλλιτεχνικό κάλλος! Κι αυτοί συμβαίνει να είναι και οι αυστηρότεροι, αλλά επίμονα ανόητοι κριτές!

Κι όταν τυχαίνει, αυτοί να ελέγχουν ενίοτε είτε άμεσα, είτε έμμεσα τη ζωή ή και τα πρακτικά ζητήματα της καθημερινότητας των καλλιτεχνών, τότε η Τέχνη και η ηθική της, αντί να γεφυρώνει γόνιμα και δημιουργικά τη σχέση τους με τους καλλιτέχνες και να γίνεται εκείνο το πολιτισμικό πεδίο, ανάπτυξης της κοινωνικής γνώσης κι επικοινωνιακής επαφής, η εκκλησία του κάλλους με λίγα λόγια, δυστυχώς γίνεται το εχθρικό, απροσπέλαστο και αμαρτωλό τείχος που τους χωρίζει μαχητικά και τους περιθωριοποιεί! Ότι χειρότερο δηλαδή για όλους! ...

... Δύσκολο πράγμα η Τέχνη!; ...

... Για κάποιους ορκισμένους ασκητές όμως, ...

... ευτυχώς ακόμα όχι ...

2018

Ιανουάριος

Τετάρτη, 31 Ιανουαρίου 2018 / 4:42 πμ

Εμπνευσμένο από την **ΓΕΩΡΓΙΑ Νταγάκη** κι αφιερωμένο στην ίδια

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΜΟΥ ΟΜΟΡΦΙΑ

Δυστυχισμένη μου ομορφιά
ποια μοίρα το 'χει ορίσει,
να 'σαι το φως στη συννεφιά,
νανούρισμα στη δύση.

Να είσαι άπιαστο πουλί
μ' άστρο τη λευτεριά σου
κι αμέτρητοι οι κυνηγοί,
να θέλουν τη σκλαβιά σου.

Μοναδική μου ομορφιά
ποιος σου ταιριάζει ταίρι,
πώς να γλιτώσεις τη θηλιά,
στης ασχημιάς τα μέρη;

Μοίρα σου να 'σαι θεϊκή
στου κόσμου την αρένα
κι ούτε μι' αγκάλη στοργική,
να σου ταιριάζει εσένα!

Φεβρουάριος

Τετάρτη, 7 Φεβρουαρίου 2018 / 9:16 μμ

ΟΤΑΝ

... πέταλα κροταλίζουνε
σε φύλλα μαρμαρένια,
πесμένα από πλάτανο
σε στράτα φιλντισένια.

Κι όσο σιμώνεις αδερφέ
τριγύρω ανεμοδέρνουν,
κρίματα, μαύροι πειρασμοί,
να με χαλάσουν θέλουν.

Στρώνω τραπέζι στην αυλή
με κάτασπρες καρέκλες,
δυο κούπες κόκκινο κρασί
και κεντητές πετσέτες.

Κι απ' το πηγάδι καθαρό
νερό για να ξεπλύνεις,
τα χέρια σου απ' το μακελειό,
με τις ψυχές που δίνεις.

Κι όσο θα τρώμε σιωπηλά
κι η φλόγα τρεμοπαίζει,
μιαν όμορφη λυράρισσα,
σούστα βαριά θα παίζει.

Κι άμα χορτάσεις θύμησες
κι οι κούπες μας αδειάσουν,
θα χτυπηθούμε όσο θες,
στις πλάκες που θ' ανάψουν.

Σ' έχω νικήσει τρεις φορές
μα ήτανε στον ύπνο,
τώρα σειρά σου αδερφέ,
ν' αξιωθείς το δείπνο.

Κι όσο κρατάει ο χορός
εγώ θα τραγουδάω,
κείνα που χόρτασα να ζω,
για κείνα που πονάω.

Το τελευταίο γλέντι μου
το θέλω αντρειωμένο
και τ' όνομά μου πορφυρό,
στις πλάκες σκαλισμένο.

Κι όταν χαράξεις το κορμί
κόψε και το δικό σου,
να λες πως μ' αίμα έκανες,
τον αδελφοποιτό σου ...

Τετάρτη, 14 Φεβρουαρίου 2018 / 3:30 μμ

Λόγω της ημέρας ... ..

Δημήτρης Λιαντίνης - «Γκέμμο»

Αναδημοσίευση από την σχετική σελίδα που είναι αφιερωμένη στον καθηγητή:

<https://www.facebook.com/Liantinis/>

«Της γυναίκας το σώμα είναι το μουσικό όργανο. Η αρρενωπία του άντρα είναι ο οργανοπαίχτης. Όσο πιο έμορφη είναι η εικόνα του θηλυκού, να την ειπείς στο μισοφώς αλάβαστρο, να την ειπείς δέρμα δορκάδας τρελαμένο στα μύρα του άνεμου, να την ειπείς αστέρι της βροχής που στάζει αχτίνες, όσο πιο έμορφη είναι η όψη του θηλυκού, σώμα και πρόσωπο και νόηση ένα, τόσο πιο σπάνιο και ακριβό είναι το μουσικό όργανο που ζητά να το παίξει ο καλλιτέχνης του. Βιολί στραντιβάριους είναι της γυναίκας το σώμα. Λουδοβίκος Μπετόβεν είναι ο βιολιστής του. Και η πράξη του έρωτα, το μουσικό γινόμενο που ακούγεται, είναι η Σονάτα Kreutzer. Η ενάτη σονάτα.»

[<https://youtu.be/COGcCBJAC6I>]

5:51 μμ

Απόσπασμα από τα ποιήματα κάποιας αξιόλογης γυναίκας ...

... ..

Μοιράζεσαι, μα μόνο δίνεις.

Κι όταν δίνεις το μετανιώνεις.

Όχι τόσο επειδή δεν έχει επιστροφή η προσφορά.

Όσο γιατί το δώρο σου αφήνεται απρόσεκτα

κάπου και παρασύρεται απ' τον αέρα

και τυλίγεται στη λάσπη.

Αυτό ήταν το μόνο που δεν ήθελες να συμβεί.

... ..

... κι είναι απ' όλες πιο βαθιά,
η μαχαιριά της μάνας,
δε βγάζει αίμα η πληγή,
μα δάκρυ, χολή της μπλάβας.

Τι κι αν δικό της θέλημα
τι προσταγή των άλλων,
ίδια μετριέται τ' όνειδος,
στις Νήσους των Μακάρων ...

ΚΙΣΣΑ

... μια κίσσα μοιρολόγαγε
τον λύκο που περνούσε,
κάτω απ' το δέντρο μοναχός
και συνεχώς πεινούσε.

Λύκε ταλαίπωρε φονιά
η φήμη σου τρομάζει,
στο ουρλιαχτό σου μοναχά,
κάθε ψυχή λουφάζει.

Μα συ ταλαίπωρε φονιά
όπου κι αν πας σε διώχνουν
και τα παιδιά σου στη φωλιά,
πεινούν κι αυτά, παγώνουν.

Δε βλέπεις κακομοίρη μου
πως δεν υπάρχει μέρος,
πάνω σε τούτον τον ντουινιά
για σένα ως το θέρος.

Το χιόνι πλάκωσε θαρρείς
τη μοίρα σου τη μαύρη
κι όλο σιμώνει η στιγμή,
να κρεμαστείς τομάρι.

Πως σε λυπάμαι δύστυχε
να σε φοβούνται όλοι
κι εσύ μη ξέρεις πόλεμο
κι ούτε από μαύρο βόλι.

Κοίταξε ο λύκος το πουλί
δεν έβγαλε μια λέξη,

πεινούσε ο μαύρος κι έφυγε,
κάτι να βρει να κλέψει.

Γέλασε η κίσσα το σκυλί
μα η ώρα είχε περάσει,
και όπως κάθε ζωντανό,
σειρά της να πεινάσει.
Κοίταξε γύρω στο χιονιά
όλα 'ταν σκεπασμένα,
μα κάτω από μια φυλλωσιά,
δυο σπόρια ήταν πεσμένα.

Πετά κι αφήνει το κλαρί
τη σιγουριά του ύψους,
μακριά απ' τη φτώχεια της ζωής,
των βάσανων τους χτύπους.

Σκύβει να πάρει τους καρπούς
πριν να τους πάρουν άλλοι
κι ο λύκος απ' τη φυλλωσιά,
... της κόβει το κεφάλι ...

ΑΥΤΟΚΡΙΤΙΚΗ

... οίδα πολλούς να σκούζουν «επανάσταση»,
«εμπρός ν' αλλάξουμε τον κόσμο, όλοι μαζί»
και πρώτον και καλύτερον και διαλεχτόν εμένα!
Μα σήμερα δεν ξέρω πως, σκέφτηκ' αλλιώς!
Σαν πως αλήθεια γίνεται τα πράγματα ν' αλλάξουν
και πως αυτά θα είναι τάχατες καλύτερ' από τούτα,
όταν η κάθε αλλαγή, προϋποθέτει μαζική αποδοχή;

Όλοι εμείς οι επαναστάτες, καλούμε τους άλλους,
όλους αυτούς που σέρνονται πίσω από κάποιον,
που τους αποβλακώνει για να τους εκμεταλλεύεται,
που τους σέρνει από δω κι από κει για πάρτη του,
που τους ρουφάει το αίμα και τους αποστεώνει,
που φτιάχνουν «τούτον τον κόσμο τον μικρό τον μέγα»,
να φύγουν απ' αυτόν και να 'ρθουν σε μας, καλύτερα!

Κι ούτε λιγάκι ούτε πολύ, σα να τους λέμε δηλαδή απλά,
αφήστε τον άλλο κι ακολουθήστε όλοι εμένα γι' αλλαγή!; ...
Και ξαφνικά αντιλαμβάνομαι πως είμαι υποκριτής,
ένας απαίσιος και φρικτός μικρός κομπογιαννίτης.
Πως αυτό που βαφτίζω επανάσταση εγώ και αλλαγή,
είναι το ίδιο ακριβώς που ήδη υπάρχει και πονεί
κι απλά θέλω τους άλλους πίσω μου κι όχι απ' άλλον!!! ...

Κι έκπληκτος βλέπω για πρώτη μου φορά το πρόβλημα!
Κι αυτό δεν είναι άλλο, απ' το ν' ακολουθούν πολλοί τον ένα!
Να εξυπηρετούν οι πλιότεροι πιστά τη βόλεψη του ενός!
Αυτό λοιπόν είναι το πρόβλημα κι όχι ο ένας ο αισχρός!
Η αισχρότητα βρίσκεται στους πολλούς κι όχι στον ένα!
Κι εγώ καλώ τους αισχρούς, να γίνουν οι αισχροί μου!
Κι αυτό το λέω «επανάσταση», «αλλαγή», στο τι;

Άρα πραγματική επανάσταση λοιπόν ποια είναι;
«Να μην πάει κανένας πίσω από άλλον, από κανέναν!»
Ναι θαρρώ πως τούτο όντως θα ήταν μια καλή αλλαγή,
θα ήταν κάτι αλλιότιπο από τούτο που υπάρχει και πονεί.
Και ποιος αλήθεια θα μπορούσε να προβλέψει να μας πει,
πως ένας κόσμος όπου κανείς δεν πάει πίσω απ' άλλον,
θα 'ναι καλύτερος από τούτον τον μικρό και τον μεγάλο!;

Ω φρικτή μου κεφαλή θα με πετρώσεις τώρα ευθύς;
Ακόμα και τούτη η αλλαγή που είναι ναι επανάσταση,
εάν τυχόν γινόταν σήμερα, ετούτη τη στιγμή κι απ' όλους,
αφού το έχω ήδη πει εγώ, όλοι θα 'ρχονταν πίσω μου!
Κι αφού θα 'ρχονταν πίσω μου, πίσω από έναν πάλι
κι η επανάσταση, δεν θα 'ταν και πάλι επανάσταση!!! ...

Μα κι η ανάγκη πρόβλεψης για το χρηστόν της αλλαγής,
δεν είναι επαναστατική, δεν είναι η βόλεψη αλλαγή! ...

Κι αυτό που βλέπω τελικά στο βάθος σ' όλ' αυτά η ουσία,
είναι πως επανάσταση είναι η βόλεψη του ενός, προσωπική,
η λευτεριά δεν είν' δικαίωμα, είναι κατάκτηση σκληρή και πονερή,
... εγώ ο ηγέτης κι οι αισχροί, να είναι η βόλεψή μου ...

7:30 πμ

Επαναδημοσίευση από τις αναμνήσεις του χρονολογίου

24 Φεβρουαρίου 2012 / 06:59 - 08:17 πμ

«ΕΣΥ»

Εσύ που αν έρθεις,
θα ξεγλιστρήσεις απ' τη βελούδινη μαυροπλάτη του χελιδονιού
και στη στροφή του χρόνου, θα κρεμαστείς στο ακροφτέρουγο.
Πανέμορφη γλυκιά
και στα μελένια χείλια σου χαμόγελο ανοιξιάτικο σα ρόδο ροζ
με μια δροσοσταλιά από νέκταρ, τα μάτια ορθάνοιχτα πελάγη.
Σπασμένα κάγκελα,
τα βλέφαρα σου όμορφα γυρτά ψηλά κατά τον Ήλιο ευλογημένα
μακριά από κάθε φυλακή, κατάλευκο μακρύ κι αέρινο φουστάνι.
Στις παπαρούνες,
ανάμεσα στο κόκκινο της φωτιάς και την καταπράσινη της γης
μοσχοβολιά που θα πατήσεις, θα στρώσω μονοπάτι της ψυχής.
Πέδιλα δερμάτινα,
απλά και μαλακά κορδόνια για τις πατούσες σου τις τρυφερές
μην πληγωθείς ποτέ ξανά, να μη λοξοδρομήσεις απ' το φως!
Στα πρώτα βήματα,
εκεί μετριέται το κουράγιο η φρόνηση της αφοσίωσης η πίστη
στο αντάμωμα της σμίξης, εκεί θα μετρηθείς θα σε μετρήσω!
Θα 'μαι στην άκρη,
στο διάργο που τελειώνουν τα χρυσαφένια στάχια του σταριού
λικνισμένα σαν κύματα, στην αύρα που ξεχύνει το κορμί σου.
Με το σουραύλι μου,
μελωδικό ρυθμό στα βήματά σου θα δίνω σιγουριά και πάθος
λάβα καυτά μου σωθικά, χρόνια που πνίγονται στην προσμονή.
Στα γόνατά μου,
καθάριο γάργαρο νερό σε κύπελλο ασημένιο συ να ξεδιψάσεις
το ταξίδι του Ικάρου, την αλμύρα των δαντελένιων θαλασσών.
Ψωμί ζεστό αχνιστό,
μέσ' το δισάκι που κρεμιέται από τη δρυ στον ίσκιο τον παχύ
που ξαποσταίνω τη ζωή μου, γιομάτη πίκρα μα και γνώση πια.
Μετά απ' αυτή,
πέρ' απ' τον ίσκιο της ίσια το μονοπάτι ημερεύει πια ο Λύκος
καταπίνει τους λυγμούς, χορεύει ερωτικά τη λύκαινα μεθάει.

Έλα κοντά μου,
πιάσε το χέρι μου κοίτα ο Ήλιος άρχισε να γέρνει στην τροχιά
της ραχοκοκαλιάς του ουρανού, θα 'ρθεις μαζί μου ...
... τώρα ΕΣΥ;

Κυριακή, 25 Φεβρουαρίου 2018 / 9:48 πμ

Επαναδημοσίευση από τις αναμνήσεις του χρονολογίου

25-2-2012 / 04:51 - 06:55 μμ

«ΗΤΤΑ»

Και να μωρέ,
που ηττήθηκα χωρίς τον παραμικρό της οίκτο χωρίς έλεος
απόσταγμα η αγάπη μου χολή, διψούσα δόλιος και την ήπια.
Κορακιασμένος,
χρόνια πεζός κι ελεεινός στην ξεραμένη Γη κι αποσταμένος
βαριές πίκρες ασήκωτες, απόκαμαν οι ώμοι και τα μπράτσα.
Αγκομαχώντας,
με κόπο καταφέρνω ν' ακουμπήσω με την πλάτη στις ελιές
το κούτσουρο νεκρό, στη ρίζα ξεχασμένο το «ποτήριόν Του».
Μετά την προσευχή,
γι' αγάπη κι έρωτα κι Εκείνος άτεχνος κι ας ήταν βασιλιάς
έτσι τον θέλησαν κατόπιν, όχι άνδρα που δίψαγε τη φύση.
Σε καθαρτήριο,
ανήγαγε το πνεύμα λέει συμφορά που το κορμί δε νοιώθει
τι φοβερή φιλοσοφία, να 'ναι η φλόγα του χυδαία αμαρτία!;

Γιατί μωρέ,
που τάχα βασανίζεται ο νους που φυλακίζεται η ψυχή αγνά
στα σπάργανα της σάρκας, ένα δεν είναι όλ' αυτά το ΕΓΩ;! ...

Απελθέτω απ' εμού,
όχι που να με πάρει θέλω τη δύναμη να βρω δώσ' τη μου
τόρα που μπορώ όχι αύριο, τόρα ποθώ να την ερωτευθώ.
Την αγκαλιά της,
ναι αυτή λαχτάρισα γιατί δε με καταλαβαίνεις πες γιατί
δεν είμαι απ' τα χέρια σου, φτιαγμένος απ' το ΩΝ κι ΕΓΩ;
Δε με πονάς,
κοίταξε πως πρηστήκανε οι φλέβες στους βουβώνες αίματα
δάκρυα και γλύκα ένα, δεν είναι τάχα ευλογία σου κι αυτή;
Πες μου Πατέρα,
γιατί εγώ δεν πρέπει να γευτώ αυτή τη χάρη γιατί αλήθεια
η στέρηση να είναι ηθική, γιατί δεν είναι τέτοια η αφθονία;
Δε με λυπάσαι,
ούτε Θεός ολόκληρος ούτ' άνθρωπος μισός πώς να πορέψω
δώσ' μου κουράγιο κιότεια, Ουράνια σ' αγαπώ πάρα πολύ!

Δεν της αξίζει ε;
Το ξέρουμε κι οι δυο πως τούτης δεν της ταίριαζε η αγάπη
σ' άλλη που θα 'ρθει ιερή, απλή δίχως ντροπή κι ασχήμια!

... Τώρα θα πω ...

Τετάρτη, 28 Φεβρουαρίου 2018 / 2:22 - 3:48 πμ

ΧΟΛΗ

... και σκύβει πάνω απ' το σταυρό
κι όλα τα μάτια σκούζονε τρελός,
του 'χει σαλέψει πάει του φτωχού,
θαρρεί ο χαζός, γεννήθηκε θεός.

Σ' άλλα συμπόνια μαχαιριές βαθιές
οίκτος σε κάποιων άγιων συγγενών,
στων στρατιωτών καθήκον μέγα ιερό
και ηδονή στα χείλη χθόνιων δικαστών.

Κι αντέχει, ξέρει πως δεν είν' καιρός
χρόνια μετά θα μνημονεύεται θεός,
θα ξεδιψούν στο αίμα του οι φτωχοί
κι οι σάρκες θα μοιράζονται σα βιος.

Διψά για πίστη, σκύβει κάπου να το πει
κι η μάνα κλαίει στη βάση του σταυρού,
ούτε κι η μήτρα της τον τράνεψε θεό,
πονά σαν όλες για το θάνατο θνητού.

Μονάχα ο φίλος τελικά πιστός αληθινός,
μονάχα κείνος το 'νοιωσε πως ήτανε θεός,
σαν τέλεψε σωστά, γραφτά η αποστολή,
έγειρε ίσκιος στη συκιά, βαρύς θανατερός.

Πάρε τη μάνα μου στρατιώτη από μπροστά
η δόλια άνθρωπος κοινή, προδίδει με ψυχή,
η μόνη που δεν θα 'πρεπε να κλαίει πονεί
... κι είναι το δράμα της, του τέλους μου η χολή ...

Μάρτιος

Πέμπτη, 1 Μαρτίου 2018 /

Από τις αναμνήσεις του χρονολογίου

29-2-2012 / 08.34'πμ έως 2-3-2012 / 10:32 μμ

«N»

Νίκης ξεφάντωμα,
πλάτανος στιβαρός πλατύφυλλο κορμί στην αγκαλιά κισσού
κορμί πλεγμένο γύρω του σφιχτά, σταλαγματιές υγρού ιδρώτα.
Ρίζες χωμένες,
στη σάρκα νύχια λέαινας ρουφώντας το χυμό απ' τις πληγές
στάλα τη στάλα πόθου ξαναμμένου, πλάνη πλατάνου πλάση.
Ευλογημένα βογγητά,
πνιγμένα στα νερά της ρεματιάς με τον απόηχο του αηδονιού
το λαλητό του κότσυφα κονσέρτο, στη στρούγκα των ποδιών.
Και στις κορφάδες,
μελοσταλάζουν τ' αγριομέλισσα σμάρια τσαμπιά αμπελιού
δυο ρώγες τρύγος μεθυσιού, λειώνουν στο στόμα λιχουδιές.
Γλέντι στον πάγκο,
ορθάνοιχτο το διάβα της στο γλείψιμο της όχθης το ποτάμι
υγρός στα δόντια σύγκορμη, τινάζεσαι και πάλι σφίγγεις με.

Πες μου τι θέλεις,
τι θα πετάξει τη λαχτάρα σου στα ουράνια σύννεφα ψηλά
μέσ' τη φωτιά του κεραυνού, σαν πως δεν ένοιωσες ξανά;

Πάρε το είναι μου,
λιώσ' το στη γλώσσα σιδερά καμίνι και κάμωσέ το σίδηρο
στη γης ορόσημο του πριν, σημάδι λαμπερό του τώρα μας.
Λύγισε ανάλαφρα,
στο πέρασμα της αύρας άνοιξε διάπλατα στην πύλη ορμή
σαν εισβολέας λυσσασμένος, χρόνια λαχτάρας πειρασμός.
Πάλι και πάλι μέσα,
βαθιά στις λίμνης τα όνειρα κι οι πόθοι απωθημένα θέλω
πάρ' τα δικά σου όλα τώρα, φίλα όταν βουτιά προφταίνεις.
Βάλ' τα στους ώμους,
κλωνάρια δυνατά το βάρος τους δεν το μετράει ο Πάνας
και πλαγιαστά ή δίπλωσ' τα, σκλάβωσε τούτες τις ανάσες.
Σκύψε στη ρίζα σου,
γαρύφαλλο ν' ανθίσει κατακόκκινο υγρό λαγνείας ξέχειλο
την ομορφιά του λυτρωμό, έτσι μ' αρέσει η λευτεριά μας.

Νοιώθεις τη χάρη,
το μερτικό σου καλόμορφε κισσέ το κάλεσμα της μοίρας
κι οι χαρακιές του πλατάνου, δικός σου είναι όποτε θες! ...

Δευτέρα, 5 Μαρτίου 2018 / 3:16 μμ

... Εντυπωσιακό!!! ...

... 5 χρόνια πριν, ίδια κατάσταση, ίδια γραφή!!! ...

5-3-2012 / 08:02 – 08:49 μμ

«...»

Απλά όμορφη,

να στέκεσαι στο πλατύσκαλο του μπαλκονιού,
τέσσερα πέντε σκαλοπάτια πάνω από τον κήπο,
στο ευρύχωρο μπαλκόνι της λευκής εισόδου.
Μ' ένα αραχνοῦφαντο μακρύ λευκό φουστάνι
και λεπτοκαμωμένα πέδιλα στα τρυφερά σου πόδια.
Φρεσκολουσμένα ξέπλεκα μαλλιά στους ώμους,
ν' ανεμίζουν απαλά στη γλυκιά αύρα του δειλινού.

Πίσω η μεγάλη σάλα της γιορτής και του χορού,
κείνη των εκλεκτών κι απλών ανθρώπινων ψυχών,
που κρατάν στο 'να τους χέρι μια μπουκιά ψωμί
και στ' άλλο, ένα κρυστάλλινο ποτήρι γάργαρο νερό.
Να μου δώσεις το χέρι σου και να με τραβήξεις,
ν' αξίζεις τον κόπο να δρασκελίσω τα σκαλιά,
να σ' αγκαλιάσω και να σε φιλήσω στο στόμα.
Και πιασμένοι χέρι χέρι να μπούμε μέσα εκεί,
ίσοι ανάμεσα σε ίσους με τιμή ευλογημένους! ...

Που να 'σαι τώρα; ...

Αργείς; ...

Σάββατο, 10 Μαρτίου 2018 / 11:25 - 11:40 πμ

ΑΠΟΔΕΣΜΕΥΣΗ

... δεν σου ταιριάζουν σένα νε,
λάσπες και αλυσίδες,
έσπασες τη μεμβράνη τους
κι οι γλάροι σου πυξίδες ...

... καλό δρόμο ...

9:36 - 10:34 μμ

ΚΟΙΤΑ Τ' ΑΓΡΙΜΙΑ

... κοίτα τ' αγρίμια πως μαζί,
στριμώχνουνε τον λύκο,
για να του κόψουν το λαιμό
στης εκκλησιάς τον κήπο.

Μα σαν το καταφέρουνε
και πνίξουν τη ζωή του,
θα σπαραχθούν στη μοιρασιά,
πριν φάνε το κορμί του.

Δευτέρα, 12 Μαρτίου 2018 / 2:27 πμ

Επαναδημοσίευση από το χρονολόγιο του 2012
(Τι περίεργο!; ... 6 χρόνια πριν, ίδια όλα! ...)

12-3-2012 / 05:41 - 06:35 μμ

ΜΟΙΡΑ

Στης Μοίρας μου τον αργαλειό, ξεπλέκω το υφάδι,
να μην τελέψει πριν σε βρω, στις Άνοιξης το χάδι.
Κόβω τους κόμπους με σουγιά, χάρισμα της αγάπης
και το στημόνι του φονιά, με τη χαρά πως θα 'ρθεις!

Κρύβομαι στο βασιλικό, πριν να ξυπνήσει η Μοίρα
και στη δροσιά του τραγουδώ, με σούτι και με λύρα:
«Κόρη του Ήλιου και της Γης, του λογισμού κυρά μου,
λευκό αστέρι της αυγής, φώλιασε στην καρδιά μου»!

Ευπνά η Μοίρα και μετρά, της λείπουνε οι κόμποι,
βλέπει κοψίδια και γελά και σφίγγει το στημόνι.
«Καημένε τι κι αν το 'κοψες, πάλι θα το υφάνω,
μα στο υφάδι με κλωστές, την πίκρα σου θα γιάνω»!

«Αρχόντισσα σ' ευχαριστώ, το γέλιο σου γλυκάδι,
συγχώρα με που ξενυχτώ και σου χαλώ το υφάδι.
Δεν είναι κρίμα να χαθώ, αφ' όπου να 'ναι φτάνει
και την ψυχή της θα χαρώ κι η πίκρα μου θα γιάνει»;! ...

ΤΟ ΜΕΤΕΩΡΟ ΒΗΜΑ ΤΟΥ ΠΕΛΑΡΓΟΥ

- Ξέρετε τι είναι σύνορα; Σ' αυτή τη μπλε γραμμή, τελειώνει η Ελλάδα. Αν κάνω ένα βήμα, είμαι αλλού ... Ή πεθαίνω ...

Δευτέρα, 19 Μαρτίου 2018 / 12:23 - 8:24 μμ

ΠΑΡΕΞΑΡΤΗΣΗ

Περιηγούμενος χθες στο διαδίκτυο, κάπου έπεσε το μάτι μου, σε μία ανακοίνωση συζητήσεως με θέμα: «ΕΞΑΡΤΗΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΣΑ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΠΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΑΥΤΗΣ».

Δυστυχώς όμως την είδα αργά κι έτσι δεν στάθηκε δυνατό να την παρακολουθήσω. Ωστόσο επειδή είμαι σχεδόν βέβαιος, πως η όλη συζήτηση σίγουρα θα ήταν ως είθισται σε τέτοιου είδους περιπτώσεις, ένας ακατάσχετος χείμαρρος δαιμονοποίησης της τεχνολογίας και κατατρομοκράτησης του κοινού, με πάσης φύσεως άστοχους εκτροχιασμούς του κοινού παραλόγου, θα επιχειρήσω από την πλευρά μου, να θέσω και μερικές άλλες παραμέτρους σ' αυτά τα ζητήματα, που δεν ξέρω γιατί, αλλά μου φαίνεται πως περνούν σχεδόν πάντοτε είτε σκοπίμως είτε ατυχώς, απαρατήρητα!

Τι είναι λοιπόν αυτοί οι τεχνολογικοί δαίμονες, που μας απειλούν τόσο απροκάλυπτα πια, ώστε να αναζητούμε και ΤΡΟΠΟΥΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΟΥΣ!; ...

Τα τεχνολογικά μέσα λοιπόν, είναι το απαύγασμα ολόκληρης της επιστημονικής μελέτης, γνώσεως και σοφίας! Το αποκορύφωμα των μαθηματικών, της φυσικής, της χημείας, της λογικής και της φιλοσοφίας. Η πρακτική εφαρμογή στο πλαίσιο της καθημερινότητας του ανθρώπου, ολόκληρης της πνευματικής κι επιστημονικής εξελίξεως. Αυτά τα μέσα έχουν εξασφαλίσει σήμερα στην ανθρωπότητα, τη μοναδική πολυτέλεια του περιορισμένου εργατικού ωραρίου, που κάλλιστα θα μπορούσε να καθιερωθεί σίγουρα σε 6ωρο, για να μην πω ακόμη και σε 4ωρο, χωρίς μείωση αλλά και με αύξηση των αποδοχών των εργαζομένων, με εκμηδένιση και εξαφάνιση της ανεργίας, με απεριόριστη άνεση κοινωνικής πολιτικής, παγκόσμια ευημερία και άπλετο ελεύθερο, δημιουργικό χρόνο. Είναι απλά ιδεολογικό θέμα διανομής του πλούτου, θέμα πολιτικό ...

Μην ξεχνάτε εξάλλου, πως για την παραγωγή μονάχα των απολύτως καθημερινών απαραίτητων αγαθών των νοικοκυριών, μόλις πριν από πολύ λίγους αιώνες, οι άνθρωποι έπρεπε να εργάζονται από την ανατολή μέχρι τη δύση του Ηλίου, ενώ τα ίδια ακριβώς προϊόντα, σήμερα μπορούν να παραχθούν σε λιγότερες από οχτώ ώρες. Κατά τις υπόλοιπες 16, δύναται να παραχθεί ή ακόμα χειρότερα παράγεται, ένα απίστευτο πλεόνασμα, που κυριολεκτικά πετιέται για να διατηρείται και πάλι για πολιτικούς λόγους, η ανεργία σε εκρηκτικές διαστάσεις! Παράλληλα δε, η τεχνολογική ανάπτυξη, έχει δημιουργήσει κι ένα άλλο πρόσθετο πεδίο δραστηριοτήτων, που μεριμνά είτε για την δημιουργική εκμετάλλευση του υπολοίπου χρόνου των εργαζομένων, είτε απλά για την διασκέδασή τους!

Δυστυχώς όμως οποιεσδήποτε προηγμένες και δικαιότερες κοινωνικές δομές, αυτονόητα και αναπόφευκτα δε μπορούν παρά να έχουν αποκλειστικώς και μόνο σοσιαλιστικό χαρακτήρα κι ως εκ τούτου, είναι ο μεγαλύτερος εφιάλτης του

σημερινού καπιταλιστικού και πολιτικού κατεστημένου, μιας κι αυτό το πολιτικό κατεστημένο, αντί να έχει ως στόχο του την κοινωνική ευημερία, προτιμά απλώς να φροντίζει για τον ταξικό και προσωπικό του πλουτισμό, μέσω του απόλυτου ελέγχου όλων των διαθέσιμων τεχνολογικών μέσων, που με τη σειρά τους εγγυώνται την αδιατάραχτη διαίωσιση της πολιτικής τους αληθείας!

Επομένως το πρόβλημα δεν είναι η τεχνολογία και τα μέσα της, αλλά οι διαχειριστές και οι καταναλωτές τους! Το πρόβλημα δηλαδή, είναι βαθύτατα πολιτικό και προφανώς η λύση του, βρίσκεται αποκλειστικώς και μόνο προς την κατεύθυνση του σοσιαλισμού.

Και για να γίνω σαφέστερος, θα φέρω μερικά ενδεικτικά παραδείγματα, ξεκινώντας φυσικά με το πιο γνωστό και κοινό σχεδόν σε όλους, που δεν είναι άλλο από την αγαπημένη μας φρικτή τηλεόραση!

Δε νομίζω να υπάρχει άνθρωπος πάνω σ' ολόκληρο τον πλανήτη, που να μην έχει να πει έστω και έναν κακό λόγο γι' αυτό το μέσο! Είναι εκπληκτικό το γεγονός πως είναι ίσως το πιο αντιπαθέστατο αντικείμενο, το οποίο όμως βρίσκεται μέσα σε κάθε σπίτι και μάλιστα, συγκαταλέγεται στον βασικό εξοπλισμό του!

Τι είναι λοιπόν η τηλεόραση; Καταρχήν είναι ένα αντικείμενο, που παράγεται σε εργοστάσια, όπου εργάζονται αμέτρητοι εργαζόμενοι, που με τον μισθό τους εξασφαλίζουν την οικονομική στήριξη των οικογενειών τους. Θυμηθείτε ότι γι' αυτό το αντιπαθέστατο αντικείμενο, χρειάζονται πλαστικά, μεταλλικά, γυάλινα και πλήθος άλλων εξαρτημάτων, τεράστια μηχανήματα και υποδομές για την εξόρυξη των πρώτων υλών, μεταφορικά μέσα για τη μεταφορά τους, διοικητικό προσωπικό για την εξυπηρέτηση ολόκληρης της σχετικής παραγωγής, κρατικοί μηχανισμοί και ποικίλοι πολιτικοί, για τη ρύθμιση των φορολογικών σχέσεων και όλων των ρυθμιστικών κανόνων της αγοράς κλπ.

Πέραν του αντικειμένου δε και στο λειτουργικό του κομμάτι πια, δημοσιογράφοι της καλής (σπανίως) και της κακής ώρας, σκηνοθέτες, μηχανικοί, αμέτρητοι τεχνικοί πάσης φύσεως ειδικοτήτων, αναλώσιμα υλικά από χαρτιά, μολύβια, λάμπες, καλώδια, μικρόφωνα, κάμερες, μακιγιάζ, ηθοποιοί, τραγουδιστές, ότι καλλιτέχνες μπορεί να φανταστεί κανείς και πίσω απ' όλ' αυτά και πάλι άλλα εργοστάσια και άλλοι εργαζόμενοι και άλλες οικογένειες και παιδιά, που κυριολεκτικά ζούνε από την τηλεόραση.

Κι όμως η τηλεόραση είναι απεχθέστατη! Τι λοιπόν είναι αυτό που την κάνει απεχθέστατη; Όχι βέβαια αυτά τα μιλιούνια των εργαζομένων που βρίσκονται πίσω και κυριολεκτικά ζούνε απ' αυτήν, αλλά οι διαχειριστές του προγράμματος της τηλεόρασης. Αυτοί που αποφασίζουν πριν από μας για μας, για το τι αυτοί θέλουν να ακούσουμε και να δούμε εμείς και ποια ακριβώς χρονική στιγμή, με ποιον τρόπο θα μας οδηγήσουν να ενεργήσουμε κατά τις υποδείξεις τους και να αγοράσουμε τα προϊόντα των διαφημίσεων, μέχρι ακόμα και του τι και πότε θα ψηφίσουμε!

Κι αυτό αγαπητοί μου είναι το πρόβλημα. Κι αυτό το πρόβλημα, είναι αποκλειστικώς πολιτικό. Και δεν είναι πολιτικό μόνο και μόνο επειδή η λειτουργία του μέσου εξαρτάται άμεσα από την πολιτική επιλογή των διαχειριστών του, αλλά και κυρίως επειδή αυτή η επαίσχυντη κατάσταση, είναι ανεπιφύλακτα αποδεκτή από τους θεατές της. Ηλίθιοι οι θεατές; Ηλίθιο και το μέσο. Απαιτητικοί οι θεατές; Αξιόλογο και το μέσο! Άρα η τηλεόραση δεν είναι μία απλή υπόθεση, αλλά μία αφάνταστα πολυσύνθετη και ποικιλόμορφη, πολιτική πραγματικότητα!

Πάμε τώρα και σ' ένα άλλο πασίγνωστο μέσο, που πραγματικά χωρίς να είναι αυτός ο αρχικός του σκοπός, σήμερα βρέθηκε στην περίεργη θέση, της σοσιαλιστικής διεκδίκησης του εκδημοκρατισμού της τηλεόρασης και των λοιπών αστικών μέσων χειραγωγήσεως της κοινής γνώμης, όπως το ραδιόφωνο, οι εφημερίδες, τα περιοδικά

κλπ, με την διαμόρφωση ενός νέου χώρου διακίνησης των πληροφοριών, που παρακάμπτει ανεμπόδιστα τον στενό, ταξικό πυρήνα των πολιτικών διαχειριστών αυτών των μέσων. Κι αυτό το πασίγνωστο μέσο, είναι το διαδίκτυο!

Εδώ δεν θα επαναλάβω όπως έκανα με την τηλεόραση, όλο εκείνο το επιστημονικό και τεχνικό κομμάτι που βρίσκεται πίσω από την πρακτική λειτουργικότητα του διαδικτύου και το απειράριθμο των εργαζομένων που εξαρτώνται άμεσα απ' αυτό. Ο καθένας σας μπορεί να το φανταστεί και να το εκτιμήσει δεόντως. Εδώ θα πάμε κατευθείαν στο ηθικό μέρος του διαδικτύου.

Διαδίκτυο λοιπόν! Το τι ανοησία και ηλιθιότητα έχει διατυπωθεί γι' αυτό το μέσο, δεν περιγράφεται!!! Από εργαλείο του σατανά, 666, αντίχριστος, μεγάλος αδερφός και το χάλι, κυριολεκτικά δεν συμμαζεύεται!!! Κι όλ' αυτά, γιατί ακόμα δεν κατανοήσαμε τι είναι αυτό το διαδίκτυο. Το διαδίκτυο είναι αυτό ακριβώς που λέει η λέξη, ένα διευρυμένο δίκτυο, που συνδέει όλους τους ηλεκτρονικούς υπολογιστές του πλανήτη, από τη στιγμή φυσικά, που θα συνδεθούν με κάποιον πάροχο διαδικτυακών υπηρεσιών. Με πολύ απλά λόγια, ένα τηλεφωνικό κατά κάποιον τρόπο δίκτυο, μόνο που στις άκρες του δεν βρίσκονται τηλέφωνα, αλλά υπολογιστές. Όταν λέμε υπολογιστές όμως, εννοούμε όλο το αρχαικό υλικό που είναι αποθηκευμένο στο σκληρό τους δίσκο, αλλά και κάθε άλλο ηλεκτρονικό ίχνος δραστηριότητας. Τόσο απλά για να γίνει επιτέλους κάπως κατανοητό.

Επομένως στο διαδίκτυο, εκ πρώτης όψεως δεν υπάρχουν οι γνωστοί κεντρικοί, ταξικοί και πολιτικοί διαχειριστές της τηλεόρασης και των λοιπών αστικών μέσων πληροφοριών, που ελέγχουν άμεσα το τι θα μας σερβίρουν για να δούμε και ν' ακούσουμε, αλλά αυτοί που ελέγχουν πλήρως τη διακίνηση των πληροφοριών, είναι όλοι ανεξαιρέτως οι χρήστες του, από τη στιγμή που θα θέσουν το δάκτυλό τους «επί τον τύπο των πλήκτρων»! Οπότε κάλλιστα θα μπορούσε να χαρακτηρίσει κανείς το διαδίκτυο, ως έναν τεράστιο δημόσιο χώρο, το μεγαλύτερο καφενείο. Ως τη σημερινή «εκκλησία του δήμου», την Πνύκα της σημερινής άμεσης δημοκρατίας! Το μέγιστο σοσιαλιστικό μέσο! Κι έτσι ακριβώς δύναται να εξελιχθεί, ανά πάσα ώρα ή στιγμή!

Διαβλέποντας όμως το υφιστάμενο πολιτικό κατεστημένο, αυτόν τον θεόρατο και ακατανίκητο σοσιαλιστή αντίπαλο των συμφερόντων του, πέρασε στην αντεπίθεση και για να παρεμποδίσει την σοσιαλιστική του εξέλιξη, φρόντισε και μεθοδικά κατευθύνει τους χρήστες στις πιο ανώδυνες και απολιτικές επιλογές και δυνατότητες του διαδικτύου, όπως την ανάρτηση πάσης φύσεως ανοησίας, εικόνας, πληροφορίας παρουσίας, ποικιλόμορφης αρεσκείας (like) σε ανεκδιήγητες αναρτήσεις άλλων κλπ. Είμαι πολλά χρόνια στο διαδίκτυο και παρ' όλ' αυτά, οι αξιόλογες επικοινωνίες που είχα όλ' αυτά τα χρόνια, μετριούνται στα δάχτυλα του ενός και μόνο χεριού μου!!! ...

Η ευκολία της πρόσβασης και της περιήγησης παντού στους υπολογιστές ολόκληρου του πλανήτη, πλημμύρισε το διαδίκτυο με το αχαλίνωτο πλήθος των αγραμμάτων, των ηλιθιών και όπως ήταν φυσικό επόμενο, με πολυάριθμους κοπρίτες που δεν χάνουν την παραμικρή ευκαιρία να εκμεταλλευτούν τους προηγούμενους. Κι έτσι από το μέγιστο σοσιαλιστικό μέσο της δημοκρατίας που θα μπορούσε να γίνει το διαδίκτυο, εκ πρώτης όψεως σήμερα, είναι η πνευματική κόπρος της ανθρωπότητας.

Κι όμως, εκεί ανάμεσα στην κόπρο, υπάρχουν παντού διασκορπισμένα μικρά πολύτιμα διαμάντια, ανεκτίμητο εγκυκλοπαιδικό υλικό, εξαιρετικά εκπαιδευτικά προγράμματα, επιστημονικές διατριβές και πειραματικές δραστηριότητες, βιβλία με απίστευτους λογοτεχνικούς θησαυρούς, καλλιτεχνικά επιτεύγματα μοναδικού κάλλους, κοινότητες και ομάδες ανθρώπων με αξιόλογα ενδιαφέροντα και πλήθος άλλων υπέροχων πληροφοριών. Υπάρχουν άφθονα αυτά τα διαμάντια κι είναι εκεί, διαθέσιμα δημοσίως κι ελεύθερα!

Κι όμως, το πλήθος των χρηστών προτιμά να κυλιέται στην κόπρo!!! ... Κι αυτό γιατί είναι πανεύκολο να το κάνει και κυρίως, παντελώς ανεύθυνο! Γιατί ο κάθε ηλίθιος, όταν του πεις γιατί παρακολουθείς αυτή την αηδία, θα σου απαντήσει αμέσως «μα δεν είναι δικιά μου, του αλλουνού είναι» και φυσικά εάν του επισημάνεις ότι δεν έχει σημασία ποιανού είναι, αλλά ότι φέρει ο ίδιος και πλήρη την ευθύνη της παρακολουθήσεώς της, θα σου απαντήσει αφοπλιστικά, πως «ωχ αδερφέ, με σκότισες, γούστο μου και καπέλο μου, δημοκρατία δεν έχουμε;»

Επομένως όπως ακριβώς στην τηλεόραση, έτσι ακριβώς και στο διαδίκτυο, ή στο μικρότερο αδερφάκι του την κινητή τηλεφωνία, αλλά και σε κάθε άλλο τεχνολογικό μέσο, είναι γελοίο να επιρρίπτουμε ευθύνες για το κατόντημα των χρηστών σ' αυτό καθαυτό το μέσον. Τα μέσα δεν έχουν ίχνος νοημοσύνης για να φέρουν έστω και την παραμικρή ευθύνη κατά τη χρήση τους. Τα μέσα είναι εργαλεία προγραμματισμένα να ενεργούν πάντοτε σύμφωνα με τις εντολές που θα τους δοθούν. Όπως ακριβώς μ' ένα μαχαίρι, μπορείς με την ίδια ευκολία να κόψεις το ψωμί για τα παιδιά σου, ή τον λαιμό του οποιουδήποτε, έτσι και με όλα τα υπόλοιπα τεχνολογικά μέσα, μπορείς με την ίδια ευκολία να τα χρησιμοποιήσεις είτε για καλό, είτε για κακό.

Ο χρήστης έχει την ευθύνη των μέσων κι όχι τα μέσα, την ευθύνη των χρηστών!!! ...

Κι όσο για την εξάρτηση που προκαλούν ενίοτε, είναι απολύτως φυσιολογική και κατανοητή. Στα τεχνολογικά μέσα, ο κάθε ηλίθιος βλέπει ξεκάθαρα ολόκληρο το γνωσιακό και επιστημονικό υπόβαθρο πίσω τους, ασχέτως του ότι δεν είναι σε θέση να το συνειδητοποιήσει και να το ερμηνεύσει. Επομένως όταν γίνεται κοινωνός έστω και μιας απειροελάχιστης γνωσιακής πληροφορίας, ή ικανός να χειριστεί έστω και κατ' ελάχιστον μία από τις βασικές λειτουργίες των μέσων, τότε αυτό του προσδίδει κύρος και γόητρο μεταξύ των υπολοίπων ηλιθίων του περιβάλλοντός του κι όπως είναι απολύτως φυσικό, προσκολλάται και καλλιιεργεί επιμελώς αυτή τη σχέση που τον ξεχωρίζει έστω και κατά τι από τους υπόλοιπους ηλιθίους.

Η απόσταση που χωρίζει έναν μαθητή του γυμνασίου από τον Αϊνστάιν, στον κόσμο των ηλιθίων, ισοδυναμεί με την απόσταση μεταξύ αυτού που ξέρει πως ανοίγει ένας υπολογιστής και κείνου, που ξέρει να αποθηκεύσει ένα αρχείο. Ή αυτού που ξέρει να ανοίξει το κινητό του και κείνου, που ξέρει να στείλει ένα γραπτό μήνυμα (SMS)!!! ... Δυστυχώς, αυτή είναι η πραγματική και τραγική ισοδυναμία!!! ...

Καλό θα ήταν όμως να διευκρινιστεί εξ αρχής τι σημαίνει εξάρτηση, καθότι έχω την ασφαλή αίσθηση, πως ακόμα κι αυτός ο όρος, τελεί υπό πλήρη σύγχυση! Και τι εννοώ; Υπάρχουν πχ εκατομμύρια άνθρωποι, που η επαγγελματική τους δραστηριότητα, οι επιστημονικές τους έρευνες και πλείστοι άλλοι λόγοι, τους υποχρεώνουν να βρίσκονται συνεχώς και κυριολεκτικά χωμένοι μέσα στους υπολογιστές τους κι αυτό, είναι μία πάρα πολλή εύλογη και θεμιτή εξάρτηση. Δίπλα τους όμως, δισεκατομμύρια αχαμνών πιτσιρικάδων, ξοδεύουν ακόμα κι ολόκληρο το εικοσιτετράωρό τους, σε ηλεκτρονικά παιχνίδια, ή το πρωί πριν καν ανοίξουν τα μάτια τους, πιάνουν το κινητό τους!!! ... Κι αυτό εγώ το ορίζω παρεξάρτηση!

Η εξάρτηση λοιπόν είναι εκ των πραγμάτων αναγκαία και αναπόφευκτη, ενώ η παρεξάρτηση, μια πάρα πολλή κακιά κι επιβλαβή συνήθεια! Και γι' αυτή την παρεξάρτηση, μπορεί να χυθεί με τόνους το μελάνι! Είναι τόσο εμφανείς και αποκρουστικές οι συνέπειές της, που δε μπορείς να τις προσπεράσεις αδιάφορα και χωρίς να σου πληγώσουν ανεπανόρθωτα την καρδιά!

Η πιο θλιβερή εικόνα που αντιμετώπισα προσωπικά, ήταν πριν ένα χρόνο που μετακόμισα στο χωριό μου και βγαίνοντας το πρωί να πάρω το λεωφορείο, είδα όλα μα όλα τα παιδιά του γυμνασίου να κρατάνε τα κινητά στα χέρια τους και βουβά, λες

κι ήταν στην εκκλησία. Εκεί που κυριολεκτικά τρομοκρατήθηκα όμως, ήταν όταν πλησίασα ύπουλα κάποια κοπελίτσα απ' αυτά κι έκπληκτος διαπίστωνα, πως έστειλε μήνυμα στη φίλη της, που στεκόταν ακριβώς δίπλα της!!! ... Τρελάθηκα! ...

Και την χαρακτηρίζω ως πιο θλιβερή, όχι γιατί δεν την είχα ξαναδεί, αλλά επειδή είχα την στρεβλή εντύπωση, πως αυτό ήταν ένα περιορισμένο φαινόμενο των πόλεων και δεν είχε αγγίξει ακόμα την επαρχία! Μα και κυρίως επειδή στη δικιά τους ηλικία, όταν εμείς βγαίναμε όπως κι αυτά να πάμε στο σχολείο, η πλατεία βογκούσε από τα ξεφωνητά μας, τα πειράγματα, τα παιχνίδια, τους τσακωμούς, ένα πραγματικό πανδαιμόνιο! Μια ζωή που κόχλαζε, που αντιλαλούσε στο καμπαναριό κι από κει σ' ολόκληρο το χωριό! Παιδιά ολοζώντανα, παθιασμένα κι αυτά τα παιδιά, ήμασταν εμείς! Κι εμείς λοιπόν οι ζωντανοί, γεννήσαμε τούτα τα βουβά, τούτα τα νεκρά παιδιά!!! ... Οι μήτρες των γυναικών μας γεννήσανε ψοφίμια κι οι πνοές των ανδρών, ευνουχισμένες κι ανίκανες, δε μπόρεσαν να τ' αναστήσουν!!! ... Και τώρα όλοι μαζί πάνω σ' αυτά τα πτώματα, θρηνούμε την αποτυχία μας!!! ...

Και το δραματικότερο της όλης ιστορίας, είναι πως για το θάνατο αυτών των παιδιών, θεωρούμε υπεύθυνα αυτά ακριβώς τα νεκρά παιδιά!!! ... Τα σκοτώσαμε και τα κατηγορούμε γιατί είναι νεκρά!!! ... Θεωρούμε οι θρασύτατοι, πως η παρεξάρτησή τους από τα τεχνολογικά μέσα, είναι προσωπική τους επιλογή, ευθύνη και παραστράτημα κι εμείς οι αρμόδιοι λέει γονείς, έχουμε την υποχρέωση να τα επαναφέρουμε στην τάξη!!! ... Ω μακάριοι ηλίθιοι, ποιος είχε αγοράσει τα κινητά στα κοριτσάκια της παραπάνω περιπτώσεως, ο δήμαρχος; Οι καθηγητές τους; Ποιος; Οι γονείς τους. Αυτά τα θλιβερά όντα, που τρέχουν να παρακολουθήσουν διάφορες συζητήσεις με θέμα: «ΕΞΑΡΤΗΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΣΑ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΠΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΑΥΤΗΣ»!!! ... ..

Τι στα κομμάτια κάναμε λάθος!; Που χάσαμε το δρόμο μας; Γιατί αποτύχαμε τόσο οικτρά ως γονείς; Εδώ είναι αγαπητοί μου το πρόβλημα! Εμείς είμαστε το πρόβλημα, όχι τα τεχνολογικά μέσα! Εμείς δημιουργήσαμε την παρεξάρτηση και δεν είναι ούτε φυσική συνέπεια, ούτε θεϊκή τιμωρία. Και δε φτάνει η κραυγαλέα αποτυχία μας στη διαπαιδαγώγηση των παιδιών, έχουμε και το θράσος από πάνω, να οργανώνουμε και συζητήσεις με θέμα: «ΕΞΑΡΤΗΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΣΑ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΠΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΑΥΤΗΣ». Εμείς οι αποτυχημένοι που δημιουργήσαμε το πρόβλημα, έχουμε και το απύθμενο θράσος, να θεωρούμε ότι έχουμε την ικανότητα να το εξυγιάνουμε!!! ... Μα αν την είχαμε, το πρόβλημα δεν θα είχε προκύψει ποτέ!

Κι ενώ αποδεδειγμένα δεν έχουμε την παραμικρή ικανότητα να προτείνουμε τρόπους για την αντιμετώπιση του προβλήματος, εντούτοις έχουμε όντως και αδιαμφισβήτητα το δραματικό καθήκον να ανασυνταχθούμε, να επαναπροσδιορίσουμε τις αρχές και τις αξίες μας, μήπως και περισώσουμε οτιδήποτε σε τούτη τη βυθισμένη χώρα ... Τα παιδιά μας χάνονται, τα παιδιά μας τα σπρώχνουμε εμείς οι ίδιοι στην άβυσσο ... Δε φταίνει τα παιδιά γι' αυτό που είναι, αλλά εμείς που τα κάναμε όπως είναι ...

Συμπερασματικά λοιπόν και πριν από τις όποιες γλαφυρές και σπαραξικάρδιες συζητήσεις με θέμα: «ΕΞΑΡΤΗΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΣΑ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΠΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΑΥΤΗΣ», νομίζω πως είναι καιρός να οργανωθούν κάποιου άλλου είδους και χρησιμότερες συζητήσεις, με θέμα:

«ΓΟΝΕΑΣ. ΔΙΚΑΙΩΜΑ Ή ΕΥΘΥΝΗ;»

και μέχρι τότε, το νου μας στα παιδιά ... στα παιδιά ...

Οι γονείς έχουν την ευθύνη των παιδιών και όχι τα παιδιά, την ευθύνη των γονιών τους ...

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ

Ο ορισμός της τραγωδίας

Ἔστιν οὖν τραγωδία μίμησις πράξεως σπουδαίας καὶ τελείας, μέγεθος ἐχούσης, ἡδυσμένῳ λόγῳ, χωρὶς ἐκάστῳ τῶν εἰδῶν ἐν τοῖς μορίοις, δρώντων καὶ οὐ δι' ἀπαγγελίας, δι' ἐλέου καὶ φόβου περαίνουσα τὴν τῶν τοιούτων παθημάτων κάθαρσιν.

Εἶναι λοιπὸν ἡ τραγωδία μίμησις (δηλ. αναπαράσταση ἐπὶ σκηνῆς) πράξεως σημαντικῆς καὶ ολοκληρωμένης, ἡ ὁποία ἔχει κάποια διάρκεια, με λόγο ποιητικὸ («γλυκὸ» ἢ «διανθισμένο», στὴν κυριολεξία), τὰ μέρη τῆς ὁποίας διαφέρουν στὴ φόρμα τους, που παριστάνεται ενεργά καὶ δὲν ἀπαγγέλλεται, ἡ ὁποία προκαλώντας τὴ συμπάθεια καὶ τὸ φόβο τοῦ θεατῆ τοῦ ἀποκαθάρει (λυτρώνει) ἀπὸ παρόμοια ψυχικὰ συναισθήματα.

2:17 πμ

οι σοφοί κληροδοτούν,
οι φιλόσοφοι μαρτυρούν,
οι ηλίθιοι κρίνουν ...

Εμπνευσμένο ἀπὸ τὴ **NANTIA Παπαδῆ** κι αφιερωμένο στὴν ἴδια

ΠΟΙΗΣΗ

... γλυκὸ ἀποκούμπι στοχασμοῦ,
τοῦ κάματου τοῦ ἐρωτισμοῦ ἀγκάλη,
τοῦ πάθους τῆς ψυχῆς λευτερωτή,
τοῦ μέσα μας ἡ ἐσχάτη τῆς ἐξόδου.

Συντρόφισσα στὸ δάσος τῆς σοφίας,
με τὸ πανέρι κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα,
μαζώνεις φρούτα καὶ καρπούς καὶ ρίζες,
γιὰ σιρμαγιά στους δύσκολους καιρούς.

Κι ὅταν γεμίσει ἡ χούφτα τὸ πανέρι,
σα μάνα με στοργή γυρνάς στὴ γειτονιά,
να τὰ μοιράσεις σ' ὅποια ἀπ' τὰ παιδιά,
ψάχνουν κι αὐτὰ τὸ δάσος τους να βρουν,

... τὴ λύτρωση στὴ σκόνῃ τῆς ἀλάνας ...
... καραδοκεῖ ὁ ἔρωτας τὴ λεμονιά ...

Τετάρτη, 28 Μαρτίου 2018 / 3:00 πμ

Επαναδημοσίευση αρχείου

28 Μαρτίου 2017 / 06:17 - 06:32 μμ

ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ

... Ωωω καταραμένοι ποιητές!
Κι οι κόσμοι σας παράδεισοι,
πολύ πιο πάνω απ' τον δικό μου!
Όμορφοι και θαυμάσιοι δικοί σας,
μαύρος και άραχνος δικός μου! ...

Λιγόψυχος κι ακαμάτης πως,
να δρασκελίσω το κατόπι σας;
Πως ν' ακουμπήσω τη σκιά σας
κι αν το μπορούσα θα φοβόμουνα,
μη μου κρυφτεί το Φως από μπροστά Σας!!! ...

(Στο καράβι για Σαντορίνη)

Παρασκευή, 30 Μαρτίου 2018 / 07:55 μμ

KENO

... Ελεύθερη πτώση στο κενό,
γροθιά σφιγμένο πίκρα το στομάχι,
πενήντα χρόνια πέφτουν έρμα στο βυθό,
να τα σκεπάσει στην αιώνια σιωπή τ' αλάτι.

Πως να τα φτιάξεις τάχα εκατό
και που να χτίσεις τ' άλλα σου πενήντα,
στα δέντρα δε φουντώνουν πράσινα κλαδιά,
άμα τα κόψεις με τσεκούρι από τη ρίζα.

Είναι σα να 'σαι μεσοπέλαγα ανοιχτά
και δε μπορείς να δεις στο βάθος του τα δίχτυα,
αλλά και τ' άστρα που φωτίζουνε ψηλά,
τα βλέπεις μεν, αλλά δεν πέφτουν στην αγκάλη σου τη νύχτα ...

Απρίλιος

(Περίσσα - Σαντορίνης)

*Μεγάλη Πέμπτη, 5 Απριλίου 2018 / 11:01 μμ –
Μεγάλη Παρασκευή, 6 Απριλίου 2018 / 02:00 πμ*

ΠΕΡΙΣΣΙΑΝΗ

... Περισσιανή μου κοντυλιά
μαύρο μου περιστέρι,
κάτω απ' τον πολυέλαιο,
έλαμπες σαν αστέρι.

Αριστερά σου το Χριστό
Μεγάλη Πέμπτη βράδυ
κι εμένα νε απέναντι,
στου πόθου το πηγάδι.

Κρεμιόμουνα στα μάτια σου
κάθε που με κοιτούσες
κι εσύ αετός με φρονιμιά,
το πάθος μου μετρούσες.

Αριστερά σου το Χριστό
Μεγάλη Πέμπτη βράδυ,
να μπόραγε το πάθος μου,
να πνίξει το σκοτάδι!

Πως θα 'θελα να ήσουν
όπως εγώ σε είδα,
σαν το λιμάνι που ποθεί,
ναύτης σε καταγίδα.

Αριστερά σου το Χριστό
Μεγάλη Πέμπτη βράδυ,
να μ' άπλωνες το χέρι σου,
κρυφά μέσ' στο σκοτάδι!

Και να τραβιόμασταν τα δυο
στης αμμουδιάς το στρώμα
και να μας έβρισκε η αυγή,
γυμνούς πάνω στο χώμα.

Αριστερά σου το Χριστό
Μεγάλη Πέμπτη βράδυ,
μα λαχταρώ στα χείλη σου,
ν' αφήσω ένα σημάδι ...

(Επιστροφή από τη Σαντορίνη)

Τετάρτη, 11 Απριλίου 2018 / 4:37 - 4:49 μμ

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

... επιστροφή στο που, γιατί
το κύμα πίσω άσφαλτος υγρή,
δίπλα δυο μάτια, μαύρα
τα σύννεφα γκρίζα και βαριά σιωπούν
κι ανάμεσα ξανθός, βράχος
που κάνει το κενό απροσπέλαστο.

Μη φεύγεις στο κατάστρωμα
κι αφήνεις πίσω σου σκιά μη φεύγεις,
μείνε μονάχα να 'σαι εδώ, αρκεί
να κλέβω λίγη απ' τη ματιά σου, αρκεί
να χάνομαι σα γλάρος στο Αιγαίο
κι η μυρωδιά σου, του κορμιού μου οδηγός ...

7:27 - 7:46 μμ

... «ΤΟ ΚΗΤΟΣ» ...

... πίσω από γράμματα πυκνά,
αραδιασμένες θέλησες και πόθοι,
μάτια γλυκά σαν θάλασσα αγκαλιά,
χάνονται πίσω της οι μεθυσμένοι τόποι.

Σελίδες από τη ζωή λευκές,
τα δάχτυλα κοπιάζουν να γεμίσουν,
εικόνες τ' αύριο του χθες μισές,
μέσ' τα πυκνά τα γράμματα ανεμίζουν.

Ξέχωρη απ' όλους τους πεζούς,
σε μονοπάτια γνώσης ξεχασμένη,
μην της μιλάς και χάσει τους σταυρούς,
στο δρόμο της ο Ήλιος την προσμένει.

«Καλό ταξίδι» μου 'δωσε ευχή
κι ημέρωσε το κύμα που περνούσε,
γαλήνεψε και πότισε η βροχή,
το χώμα που στεγνό αγκομαχούσε ...

(Βόλος)

Σάββατο, 21 Απριλίου 2018 / 1:40 πμ

... ζωή,
μια διαρκής μελέτη θανάτου!!! ...

Σάββατο, 28 Απριλίου 2018 / 3:02 πμ

... και μ' εμπαιίζουν οι θεοί,
κρυμμένοι λέει κι ασφαλείς, από τη χώρα του θανάτου.
Χμμμ, κάποια στιγμή όμως, θ' αναγκαστούν και να με πεθάνουν.
Κι άιντε τότε να τους δω, που θα μου κρυφτούνε!; ...
Χμμμ, μονάχα αν γεννηθούν ως άνθρωποι και πάλι αθάνατοι θα μου γλιτώσουν ...

Μάιος

Τρίτη, 1 Μαΐου 2018 / 5:54 μμ

ΠΙΣΤΗ

Ω Πίστη,
συθέμελο του νου και της καρδιάς,
ω Έρωτα,
ποια μεγαλύτερη δε γνώρισα από σένα
πίστη!!! ...

στον θείο Ηλία και στην Δαιμόνα ...

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΙ

... γραμμές, παράλληλοι σ' έναν σταθμό,
τέμνονται οι άνθρωποι με τον θεό,
Ήλιο αυτός, δουλειά αυτοί,
γελά αυτός!!! ..., σκυφοί οι σταυροί ...

... γραμμές, παράλληλοι σ' έναν σταθμό,
κάποιος σταυρώνεται σαν τον Χριστό
κι είν' τα καρφιά από ... αγάπη!!!,
πέντε στο σώμα ... κι οχτώ στην πλάτη ...

... γραμμές, παράλληλοι σ' έναν σταθμό,
κάποιος πεθαίνει σ' αργό ρυθμό,
φτάνει η άμαξα πάνω στις ράγες,
στην αποβάθρα έπαψα, να κάνω χάρες ...

... γραμμές, παράλληλοι σ' έναν σταθμό,
δεν τον γουστάρω άλλο τον κόσμο αυτό,
μέσ' τα βαγόνια της θα βρω μια θέση,
να σ' αγκαλιάσω ... αγάπη μου, προτού να φέξει ...

---

*Κυριακή, 6 Μαΐου 2018 / 5:52 μμ –
Δευτέρα, 7 Μαΐου 2018 / 2:50 πμ*

ΣΥΣΤΗΜΑ

... και ξαφνικά,
το δεξιό κι απρόσωπο,
το σύστημα που πολεμούσα
από μικρός κι αριστερά,
απόχτησε σάρκα και οστά,
έγινε η μάνα κι ο πατέρας μου,
τ' αδέρφια μου κι οι συγγενείς,
φίλοι προδότες, χωριανοί.

Η ηθική, συνήθειες, νοοτροπίες,
υπάλληλοι σκλάβοι ακριβοί
κι οι πιότεροι, κενοί φτωχοί,
νεκρά κουφάρια ζωντανά,
σε μιαν αράδα με μουρμουρητά,
μετρούν με χρήμα τις ημέρες που περνούν
σα μετανάστες τη ζωή καταπατούν.
Το σύστημα γρανάζια υπηρετούν!!! ...

Φρίκη ο μόνος μας δεσμός!!! ...
Κάλλιο μονάχος στη ζωή μαχητικός,
παρά σε σύρματα σκλαβιάς και θλιβερός ...

Τρίτη, 8 Μαΐου 2018 / 9:16 πμ

... - πατέρα, τι είναι ο θεός;
... - το αδιέξοδο της άγνοιας παιδί μου ...

Τετάρτη, 9 Μαΐου 2018 / 8:53 πμ

Επαναδημοσίευση, από τις αναμνήσεις του χρονολογίου

Τρίτη, 8 Μαΐου 2012 / 8:50 πμ

ΕΡΩΤΕΣ

Έρωτες άθλιοι και ταπεινοί,
για φρέσκιες σάρκες και γιομάτα πορτοφόλια.
Για τα φθαρτά του κόσμου του φθαρτού,
για τη φτηνή φκιασιδωμένη ομορφιά της ώρας,
την καταδικασμένη αύριο σε βέβαιη ασχήμια.

Κατάπτυστος ο κάθε ερωμένος
και ζώο αν με τέτοια μπιγλιμπίδια σπαρταράει.
Για δε μπορεί ποτέ σου ν' αγαπήσεις κάτι,
χειρότερο θαρρώ από σε και την ψυχή σου,
πόσο πιο άθλιος λοιπόν, απ' τ' άθλιά σου Θέλω;

Έρωτες όμως θαυμαστοί οι μεστοί,
οι γιομάτοι «τόκους» να γεννήσουν «εν καλώ».
Κει που το θαύμα κι η αλήθεια σμίγουν σ' ένα,
κει που τα μάτια γίνονται γαλάζιοι ουρανοί,
κει που ο Λόγος δάσκαλος, ακούει και διδάσκει.

Σμαράγδι τ' άγγιγμα της γνώσης,
του κάλλους της ψυχής και του αθάνατου ωραίου.
Έρωτες που χαρακώνουν τους αιώνες τα καλά,
που οι θεοί ζηλεύουν την ανθρώπινή τους φύση,
κείνοι που δε ντροπιάζεις σαν ψέλνεις «σ' αγαπώ»!!! ...

Πέμπτη, 10 Μαΐου 2018 / 5:36 - 7:38 μμ

ΛΟΦΟΙ

... λόφοι,
γιομάτοι φορτωμένους με σταυρούς,
συνωστισμένη απόγνωση στα μάτια
και οι καρδιές ασήκωτα κοτρώνια,
σπρώχνονται στη σειρά της κορυφής,
ποιο πρώτο τάχα τον κατήφορο θα πάρει,
να πλημμυρίσουν μ' ευωδιές και ηδονή,
τούτου του Μάη τα κατάλευκα σεντόνια,
- ποιητές ...

8:36 μμ

προτροπή

... εκείνος που σε προτρέπει και σε διδάσκει να δεις τον εαυτό σου όπως ακριβώς είναι, δεν κάνει τίποτ' άλλο παιδί μου, παρά να σε πιέζει να δεις τον εαυτό σου, όπως ακριβώς «θα ήθελε», εκείνος να σε βλέπει ...

9:11 μμ

βάρος

... κι είναι το βάρος σου για σένα πιο βαρύ,
σαν σ' το σηκώνει άλλος, που η καρδιά του δε βολεί ...

10:25 μμ

ΠΛΑΤΩΝΑΣ – ΚΡΑΤΥΛΟΣ

ετυμολογία της λέξεως «άνθρωπος»

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Λοιπόν μίαν από αυτές τας μεταβολάς έπαθε και το όνομα των ανθρώπων, καθώς νομίζω εγώ. Διότι από πρότασις έγινε όνομα διά της αφαιρέσεως ενός γράμματος, του άλφα, και με την μεταβολή του τόνου της ληγούσης εις βαρύν.

ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ: Πως εννοείς;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Άκουσε. Αυτό το όνομα άνθρωπος σημαίνει ότι, ενώ τα άλλα ζώα από όσα βλέπουν τίποτε δεν επιθεωρούν, ουδέ συλλογίζονται, ουδέ, καθώς έλεγαν οι αρχαίοι, «αναθρώσι», ο άνθρωπος συγχρόνως και παρατηρεί τελείως – τούτο δε ελέγετο τότε «όπωπε» - και «αναθρεί» και συλλογίζεται εκείνο το οποίο είδε, δηλαδή «όπωπε». Ως εκ τούτου λοιπόν από όλα τα ζώα μόνον ο άνθρωπος πολύ ορθώς ονομάσθη άνθρωπος, «αναθρών ά όπωπε» (επιθεωρών όσα είδε) ...

[αναθρών ά όπωπε > ανάνθρωπος > άνθρωπος]

HELLENICAWORLD.COM

Πλάτων, Κρατύλος

Greece Online Encyclopedia

Πέμπτη, 17 Μαΐου 2018 / 6:15 μμ

... το κοφτερότερο ξυράφι, είν' το βαμβάκι ...

ΑΝ

... στον ήχο του ταμπούρλου,
η καρδιά σου αντιχτυπά στον ίδιο τον ρυθμό,
στο άκουσμα της λύρας,
τα πόδια χωρατεύουν για, τη γη οπού πατούνε,
στης γκάντας το πιπίγκισμα,
ψάχνεις να βρεις την πιο όμορφη του μαχαλά,
στο σφύριγμα του βιολιού,
λυγά η μέση ισόρροπα πάνω απ' το μαύρο κύμα,
στο βραχνό λάλημα του κλαρίνου,
ακούς τ' Αχέροντα το βουητό σα μοιρολόι στα βράχια
κι αν όταν αρχίσουν οι χοροί οι κυκλωτικοί,
απλώσεις πλάι σου το χέρι δίχως να κοιτάξεις
και κάποιος ίδια ακοίταχτα μια χούφτα θα σ' το πιάσει,
τότε παιδί μου να 'σαι σίγουρο πως ζεις ακόμα
και πως σαν έλληνας γεννήθηκες, παντού όπου γης ...

Ο ΑΔΕΛΦΟΠΟΙΤΟΣ

... πριν 6 χρόνια, ανταμώσαμε στην κορυφή τ' Ολύμπου. Καθόταν σιωπηλός στο βράχο δυτικά κι όταν τον είδα με χαιρέτησε.

- Καλώς ήρθες.
- Καλώς σε βρήκα του απάντησα.
- Είσαι έτοιμος;
- Ναι, όποτε θέλεις χτυπιόμαστε.
- Ας μείνουμε καλύτερα μόνοι μας να τ' απολαύσουμε. Τι λες;
- Καλή η ιδέα σου, μ' αρέσει. Μόνοι μας θα 'μαστε καλύτερα.

Έπιασα κι εγώ έναν βράχο απέναντι, ανατολικά κι αρχίσαμε σιωπηλοί να μετράμε ο ένας τον άλλο. Εκείνος σίγουρος φυσικά για το αποτέλεσμα, με παρατηρούσε ήρεμα.

Όπως τον ζύγιζα, μου φαινόταν πως με πέρναγε στο μπόι τουλάχιστον 3 κεφάλια. Οι πλάτες του αν κι όχι πολύ φαρδιές, εντούτοις θαρρούσες πως είχαν τόση δύναμη, όση και 12 δαμάλια μαζί. Κατάμαυρος, κουκουλωμένος και μόνο η ασημένια κόσα του γυάλιζε στον Ήλιο. Σοβαρός, πράος, γαλήνιος, ένας πραγματικός άντρας δηλαδή. Και μόνο το ότι ήταν εκεί για μένα, ήταν η μεγαλύτερη τιμή της ζωής μου! ...

Σιγά σιγά, οι ορειβάτες κατέβηκαν από την κορυφή και μείναμε οι δυο μας.

- Τι λες, ξεκινάμε;
- Ναι μεσημέριασε, ας χτυπηθούμε.

Σηκώθηκε κι ήταν θεόρατος μπροστά μου.

- Φοβάσαι;
- Όχι, μα δε μπορώ να κρύψω και τον θαυμασμό μου για σένα! Ζηλεύω τη θωριά σου. Είσαι το μόνο αντρίκιο που στήθηκε ποτέ μπροστά μου. Χμ, τούτο το χτύπημα, θαρρώ θα το ευχαριστηθώ, θα το χορτάσω ειλικρινά!

— Με τα χέρια;

— Ναι με τα χέρια.

Ακούμπησε την κόσα στο ορόσημο και ζυγώσαμε στο πλάτωμα. Σήκωσε το δεξί του χέρι και μου το έτεινε μπροστά να του το πιάσω. Σήκωσα κι εγώ το δεξί μου και το 'σμιξα στη χούφτα του. Σφίξαμε τις παλάμες κι η παγωμάρα του, απλώθηκε γλυκιά ίσαμε τη ραχοκοκαλιά μου.

— Φοβάσαι;

— Όχι.

Κι αρχίσαμε να γυρνάμε πολύ αργά και δεξιόστροφα γύρω απ' τον κάθετο άξονα της κορυφής, σφίγγοντας και τραντάζοντας κάπου κάπου τα σφιγμένα χέρια μας, προσπαθώντας να εκτιμήσουμε ο ένας τη δύναμη του αλλουνού.

Βοριά αυτός, Νοτιά εγώ.

— Πως είναι η μοναξιά στη Γη;

— Δύσκολη! Η δικιά σου;

— Αβάσταχτη!

— Μ' ακόμη και για σένα;

— Για μένα ακόμη περισσότερο!

— Μα γιατί, εσύ είσαι συνέχεια συντροφιά με τις ψυχές;

— Και ποιος σου είπε σένα νε, πως οι ψυχές σας είναι συντροφιά;

— Δεν είναι!;

— Καμιά της δε στρέφει καν να με κοιτάξει. Μπαίνουν στη βάρκα και μου γυρνούν την πλάτη. Κουβέντα δεν βγάζουν ως απέναντι. Όλες θαρρούν πως φταίω εγώ! ...

Ανατολή αυτός, Δύση εγώ.

— Τόσα αμέτρητα χρόνια και δεν έχεις μιλήσει ποτέ με καμιά τους!;

— Με καμιά.

— Και γιατί δεν ανοίγεις εσύ την κουβέντα;

— Το κάνω, αλλά καμιά δεν μ' απαντά κι αναγκάζομαι γρήγορα να σωπαίνω.

— Μα είναι δυνατόν να φτάνουν δίπλα στη σοφία σου και να της γυρίζουν την πλάτη;

— Φαίνεται πως αγνοείς κάτι πολύ βασικό! ...

— Τι;

— Πως οι ψυχές δεν ποθούν σοφία, αλλ' ανάπαυση! ...

Βοριά εγώ, Νοτιά αυτός.

— Και θα μείνεις μόνος ως το τέλος;

— Έτσι φαίνεται ...

— Εσύ το θέλεις;

— Όχι!

— Θεε συντροφιά;

— Πολύ!

— Θεε τη δικιά μου;

— Πως!;

— Θεε να σου κρατήσω εγώ συντροφιά ως το τέλος;

— Μπορείς;

— Αμα το θεε κι εσύ; ... Θα κάθομαι εγώ στην πλώρη και θα τραβάω εγώ το κουπί. Θα βάζουμε τις ψυχές στη μέση κι εσύ στην πρύμνη. Έτσι σαν θα 'μαστε δυο εμείς και στήνουμε κουβέντα, θαρρώ πως γρήγορα κι αυτές θα παίρνουν μέρος και δεν θα μένουν σιωπηλές μέχρι απέναντι. Τι λες;

— Θαρρώ πως έχεις δίκιο! Σε θέλω!

— Τότε;

— Τότε ...

Ανατολή εγώ, Δύση αυτός.

Χαλαρώνει το σφίξιμο του χεριού μου, μένει λιγάκι σκεφτικός και μετά μου τ' αφήνει. Πάει στο ορόσημο και παίρνει την κόσα του, την ασημένια που γυάλιζε ακόμα στο φως του Ήλιου κι ας κόντευε πια να βασιλέψει. Απλώνει τη δεξιά παλάμη του και χουφτώνει τη λεπίδα. Καρφώνει το βλέμμα στο δικό μου και την σφίγγει δυνατά. Και γιομίζει η λεπίδα αίμα κόκκινο, ζεστό! Πάει η παγωμάρα! ...

— Σειρά σου ...

— Δώσ' μου την κόσα.

— Πάρ' την.

Την έσφιξα κι εγώ κι έγινε ένα το αίμα μου με το δικό του. Κι έτσι σμιχτό και αχνιστό, κατρακύλησε ίσαμε την άκρη της λεπίδας. Έσκυψε κι ήπие τις σταγόνες που κρεμάστηκαν κι εγώ τις τελευταίες.

— Είμαστε πια αδελφοποιοί.

— Είμαστε.

— Από τούτη τη στιγμή, δεν έχω δικαιοδοσία πάνω σου όπως στους υπολοίπους. Εσύ μπορείς να 'ρθεις όποτε το θελήσεις. Είσαι ελεύθερος από μένα!

— Τώρα!

Με καλοκοίταξε, σκέφτηκε λιγάκι και ...

— Καλύτερα όχι τώρα.

— Μα γιατί; Μετάνιωσες κιόλας;

— Όχι φυσικά, αλλά επειδή πριν έρθεις, θέλω να μου κάνεις μια χάρη.

— Εγώ να κάνω χάρη σε σένα!!!;;; ... Σαν τι!!!;;; ...

— Θέλω να μάθεις καλά, κάτι που δε γνωρίζω καθόλου. Θέλω να το κάνεις για χάρη μου κι όταν νομίζεις ότι το 'μαθες καλά, τότε να 'ρθεις για να μου το διδάξεις κι εμένα. Και θαρρώ πως αυτή η διδασκαλία, θα κρατήσει μέχρι το τέλος! Μέχρι να μείνεις ο τελευταίος που θα περάσει απέναντι. Θα μου την κάνεις λοιπόν αυτή τη χάρη;

— Μα είναι δυνατόν να υπάρχει κάτι που λείπει απ' τη σοφία σου!;

— Υπάρχει.

— Και ποιο είναι αυτό!;

— Ο έρωτας!

— Η αγάπη!;

— Όχι η αγάπη. Αυτήν την ξέρω και πολύ καλά! Είναι δικιά μου, ολότελα και μόνο δικιά μου. Εγώ είμαι η αγάπη!

— Εσύ;

— Μα φυσικά! Χάρη στην αγάπη μου ζείτε ... Τον έρωτα δεν ξέρω, τον έρωτα!

— Και τόσα αμέτρητα χρόνια, πως και δεν τον έμαθες!;

— Γιατί είναι της ζωής, δεν είμαι εγώ αλλά εσείς! Και μόνο εσύ που είσαι έρωτας, μπορείς να μάθεις γι' αυτόν τα περισσότερα και να μου τα διδάξεις. Θα το κάνεις;

— Τι να σου πω; Μπορώ!; ...

— Μπορείς, μονάχα εσύ μπορείς ...

— Να προσπαθήσω!!!;;; ...

— Θα τα καταφέρεις!!! ... Το ξέρω!!! ...

— Δε νομίζω, αλλ' αφού επιμένεις!; ...

— Φεύγω λοιπόν κι όταν μάθεις καλά, έλα μονάχος σου. Θα σε περιμένω.

— Θ' αργήσω!

— Με την ησυχία σου. Τον αδελφοποιοτό μου δεν δύναται κανένας να τον βιάσει! ...

— Καλό δρόμο! ...

Στην κορυφή εγώ, στο Λούκι αυτός.

Και ξαφνικά κοντοστέκεται, γυρίζει πίσω χαμογελαστός και μου φωνάζει, να ακουστεί ως κάτω στις Κυκλάδες και στην Κρήτη, να 'χει για μάρτυρα το Αιγαίο:
— Αα και που 'σαι, το τελευταίο το κουπί, εκείνο για να περάσεις κι εσύ ο τελευταίος απέναντι, δικό μου! Έτσι; Κέρασμα για να πατίσουμε τον έρωτα που θα μου μάθεις!
Χα χα χα! ... Πάει!; ...
— Πάει! Χα χα χα! ...

Σάββατο, 26 Μαΐου 2018 / 2:15 πμ

Κι όλως περιέργως για μιαν ακόμα φορά, αυτή η περίεργη σύμπτωση της δετίας, από τις αναμνήσεις του χρονολογίου μου στο fb!

26 Μαΐου 2012 / 3:45 πμ

θάνατος 2

Μόλις πριν λίγο, 03:30' π.μ. ξημερώματα σε όνειρό μου, για δεύτερη φορά στη ζωή μου ΣΚΟΤΩΝΩ ΤΟ ΧΑΡΟ!!! ... !!! ... !!! ... Κι είχε το πρόσωπό της, το πρόσωπο της Ρ!!! ... !!! ... !!! ... Τι ανακούφιση θεέ μου, τι υπέροχη ΓΑΛΗΝΗ!!! ... !!! ... !!!
...

Αλλά και ψυχοσάββατο σήμερα!!! ...

Παρασκευή, 25 Μαΐου 2018 / 11:11 μμ

Ο ΑΔΕΛΦΟΠΟΙΤΟΣ

... πριν 6 χρόνια, το 2012, ανταμώνανε στην κορυφή τ' Ολύμπου. Εκείνος καθόταν σιωπηλός στο βράχο δυτικά κι όταν τον είδε τον χαιρέτησε.

— Καλώς ήρθες.

— Καλώς σε βρήκα, του απάντησε.

— Είσαι έτοιμος;

— Ναι, όποτε θέλεις χτυπιόμαστε.

— Ας μείνουμε καλύτερα μόνοι μας, να τ' απολαύσουμε. Τι λες;

— Καλή η ιδέα σου, μ' αρέσει. Μόνοι μας θα 'μαστε καλύτερα.

Έπιασε κι αυτός έναν βράχο απέναντι, ανατολικά κι αρχίσανε σιωπηλοί να μετράνε ο ένας τον άλλο. Εκείνος σίγουρος φυσικά για τη νίκη του, τον παρατηρούσε ήρεμα.

Αυτός όπως τον ζύγιζε, του φαινόταν πως τον πέρναγε στο μπόι τουλάχιστον 3 κεφάλια. Οι πλάτες του αν κι όχι πολύ φαρδιές, εντούτοις θαρρούσες πως είχαν τόση δύναμη, όση και 12 δαμάλια μαζί. Κατάμαυρος, κουκουλωμένος και μόνο η ασημένια κόσα του γυάλιζε στον Ήλιο. Σοβαρός, πρῶος, γαλήνιος, ένας πραγματικός άντρας δηλαδή. Και μόνο το ότι ήταν εκεί γι' αυτόν, ήταν η μεγαλύτερη τιμή της ζωής του!

...

Σιγά σιγά, οι ορειβάτες κατέβηκαν από την κορυφή και μείνανε οι δυο τους.

— Τι λες, ξεκινάμε; Του λέει εκείνος.

— Ναι μεσημέριασε πια, ας χτυπηθούμε. Του απαντά αυτός.

Σηκώθηκε εκείνος κι ήταν θεόρατος μπροστά του.

— Φοβάσαι;

— Όχι, μα δε μπορώ να κρύψω και τον θαυμασμό μου για σένα! Ζηλεύω τη θωριά σου. Είσαι το μόνο αντρίκιο που στήθηκε ποτέ μπροστά μου. Χμ, τούτο το χτύπημα, θαρρώ θα το ευχαριστηθώ, θα το χορτάσω ειλικρινά! ...

— Με τα χέρια;

— Ναι με τα χέρια, να σε νοιώσω ...

Ακούμπησε την κόσα στο ορόσημο και ζυγώσανε στο πλάτωμα. Σήκωσε εκείνος το δεξί του χέρι και του το έτεινε μπροστά να του το πιάσει. Σήκωσε κι αυτός το δεξί του και το 'σμιξε στη χούφτα του. Σφίξανε τις παλάμες κι η παγωμάρα εκείνου, απλώθηκε γλυκιά ίσαμε τη ραχοκοκαλιά του.

— Φοβάσαι;

— Όχι.

Κι αρχίσανε να γυρνάνε πολύ αργά και δεξιόστροφα γύρω απ' τον κάθετο άξονα της κορυφής, σφίγγοντας και τραντάζοντας κάπου κάπου τα σφιγμένα χέρια τους, προσπαθώντας να εκτιμήσουνε ο ένας τη δύναμη του αλλουνού.

Βοριά εκείνος, Νοτιά αυτός.

— Πως είναι η μοναξιά στη Γη;

— Δύσκολη! Κι η δικιά σου;

— Αβάσταχτη!

— Μ' ακόμη και για σένα;

— Για μένα ακόμη περισσότερο!

— Μα γιατί, εσύ είσαι συνέχεια συντροφιά με τις ψυχές;

— Και ποιος σου είπε σένα νε, πως οι ψυχές σας είναι συντροφιά;

— Δεν είναι!;

— Όχι. Καμιά της δε στρέφει ούτε καν να με κοιτάξει. Μπαίνουν στη βάρκα και μου γυρνούν την πλάτη. Κουβέντα δεν βγάζουν ως απέναντι. Όλες ανόητες, θαρρούν πως για όλα φταίω εγώ! ... Πως είμαι η συμφορά τους! Ηλίθιες, παραβλέπουν πως μονάχα με τη θέλησή μου ζουν!!! ... Πως η ζωή τους είναι απλώς, το θείο δώρο μου!!! ... Η θεία χάρη μου!!! ...

Ανατολή εκείνος, Δύση αυτός.

— Τόσα αμέτρητα χρόνια και δεν έχεις μιλήσει ποτέ με καμιά τους!;

— Με καμιά.

— Και γιατί δεν ανοίγεις εσύ την κουβέντα;

— Το κάνω, αλλά καμιά δεν μ' απαντά κι έτσι, αναγκάζομαι γρήγορα να σωπαίνω.

— Μα είναι δυνατόν να φτάνουν δίπλα στη σοφία σου και να της γυρίζουν την πλάτη;

— Χμ, πως φαίνεται ότι αγνοείς κι εσύ, κάτι πάρα πολύ βασικό!; ...

— Τι;

— Πως οι ψυχές σας δεν ποθούν την σοφία, αλλά την ανάπαυση! ...

Βοριά αυτός, Νοτιά εκείνος.

— Και θα μείνεις μόνος σου ως το τέλος;

— Έτσι φαίνεται ...

— Εσύ το θέλεις;

— Όχι! ...

— Θεε συντροφιά;

— Πολύ! ...

— Θεε τη δικιά μου;

— Πως!; ... Τη δικιά σου!; ...

— Ναι. Θεε να σου κρατήσω εγώ συντροφιά ως το τέλος;

— Μπορείς να κάνεις κάτι τέτοιο για μένα!; ...

— Άμα το θες κι εσύ; ... Και θα κάθομαι εγώ στην πλώρη και θα τραβάω εγώ το κουπί. Θα βάζουμε τις ψυχές στη μέση κι εσύ στην πρύμνη. Έτσι σαν θα 'μαστε οι δυο μας απέναντι και στήνουμε κουβέντα, θαρρώ πως γρήγορα κι οι ψυχές θα παίρνουν μέρος και δεν θα μένουν σιωπηλές μέχρι την άλλη όχθη. Τι λες;

— Θαρρώ πως έχεις δίκιο! ... Σε θέλω!!! ...

— Τότε;

— Τότε ...

Ανατολή αυτός, Δύση εκείνος.

Χαλαρώνει το σφίξιμο του χεριού του, μένει λιγάκι σκεφτικός και μετά του τ' αφήνει. Πάει στο ορόσημο και παίρνει την κόσα του, την ασημένια που γυάλιζε ακόμα στο φως του Ήλιου κι ας κόντευε πια να βασιλέψει. Απλώνει τη δεξιά παλάμη του και χουφτώνει τη λεπίδα. Καρφώνει το βλέμμα στο δικό του και την σφίγγει δυνατά. Και γιομίζει η λεπίδα αίμα κόκκινο, ζεστό! Πάει μεμιάς η παγωμάρα! ...

— Σειρά σου ...

— Δώσ' μου την κόσα.

— Πάρ' την.

Την έσφιξε κι αυτός κι έγινε ένα το αίμα του με το δικό του. Κι έτσι σμιχτό και αχνιστό, κατρακύλησε ίσαμε την άκρη της λεπίδας. Έσκυψε εκείνος κι ήπιε τις σταγόνες που κρεμάστηκαν κι αυτός, τις τελευταίες.

— Είμαστε πια αδελφοποιοί.

— Είμαστε.

— Από τούτη τη στιγμή, δεν έχω δικαιοδοσία πάνω σου όπως στους υπολοίπους. Εσύ μπορείς να 'ρθεις όποτε το θελήσεις. Είσαι ελεύθερος πια από μένα!

— Τώρα θα 'ρθω! Μαζί σου ...

Τον καλοκοίταξε εκείνος, σκέφτηκε λιγάκι και ...

— Καλύτερα όχι τώρα.

— Μα γιατί; Μετάνιωσες κιόλας; Δεν θες τη συντροφιά μου!;

— Όχι φυσικά, δεν μετάνιωσα! Αλλά να, πριν έρθεις, θέλω να μου κάνεις μία χάρη.

— Εγώ να κάνω χάρη σε σένα!!!;;; ... Σαν τι!!!;;; ...

— Θέλω να μάθεις καλά, κάτι που δε γνωρίζω καθόλου. Θέλω να το κάνεις για χάρη μου κι όταν νομίζεις ότι το 'μαθες καλά, τότε μονάχα να 'ρθεις. Για να μου το διδάξεις κι εμένα. Το θέλω πολύ! Και θαρρώ πως αυτή η διδασκαλία, θα κρατήσει μέχρι το τέλος! Μέχρι να μείνεις ο τελευταίος που θα περάσω απέναντι. Θα μου την κάνεις λοιπόν αυτή τη χάρη;

— Μα είναι δυνατόν να υπάρχει κάτι, που λείπει απ' τη σοφία σου!;

— Υπάρχει.

— Και ποιο είναι αυτό!;

— Ο έρωτας!

— Η αγάπη θες να πεις!;

— Όχι η αγάπη. Αυτήν την ξέρω και πολύ καλά μάλιστα! Είναι δικιά μου, ολότελα και μοναχά δικιά μου. Είναι η φύση μου. Εγώ είμαι η αγάπη! ...

— Εσύ!!!;;; ...

— Μα φυσικά! Χάρη στην αγάπη μου ζείτε ... Τον έρωτα δεν ξέρω, τον έρωτα!

— Και τόσα αμέτρητα χρόνια, πως και δεν τον έμαθες!;

— Γιατί αυτός είναι της ζωής, των ψυχών. Δεν είμαι εγώ, αλλά εσείς! Και μόνο εσύ, ο αδελφοποιοτός μου που είσαι έρωτας, μπορείς να μάθεις γι' αυτόν τα περισσότερα και να μου τα διδάξεις. Θα το κάνεις λοιπόν;

— Τι να σου πω; ... Μπορώ!; ...

— Μπορείς, μονάχα εσύ μπορείς ...

— Να προσπαθήσω, έστω!!!;;; ...

- Θα τα καταφέρεις!!! ... Το ξέρω!!! ...
- Δε νομίζω, δύσκολο! Αλλ' αφού επιμένεις!; ...
- Φεύγω λοιπόν κι όταν τον μάθεις καλά, έλα μονάχος σου. Θα 'μαι στη βάρκα όπως πάντα και θα σε περιμένω.
- Μου φαίνεται όμως πως θ' αργήσω! Δεν μαθαίνονται γρήγορα αυτά που μου ζητάς! ...
- Με την ησυχία σου. Τον αδελφοποιτό μου πια, δεν δύναται κανένας, μα κανένας να τον βιάσει! ...
- Έστριψε απότομα και πήρε τον κατήφορο.
- Καλό δρόμο! ... Του ευχήθηκε αυτός.
- Καλό θάνατο! ... Του ευχήθηκε εκείνος.
- Στην κορυφή αυτός, στο Λούκι εκείνος.
- Και ξαφνικά κοντοστέκεται, γυρίζει πίσω χαμογελαστός και του φωνάζει, να ακουστεί ως κάτω στις Κυκλάδες κι από την Ήπειρο ως την Κρήτη, να 'χει για μάρτυρά του το στέρεο χώμα, τη φωτιά, τον αέρα, μα και τον Αχέροντα. Το νερό, τη θάλασσα, το Αιγαίο.
- Αα και που 'σαι, το τελευταίο το κουπί, εκείνο ντε για να περάσεις κι εσύ ο τελευταίος απέναντι, δικό μου! ... Έτσι; ... Κέρασμα για να πατίσουμε αυτά που για τον έρωτα θα μου μάθεις! ... Χα χα χα! ... Πάει!; ...
- Πάει! Πάει! ... Χα χα χα! ... ..

Σάββατο, 26 Μαΐου 2018 / 9:45 πμ

Κυριακή, 27 Μαΐου 2018 / 7:00 - 7:18 μμ

ΣΑΝ ΕΡΘΕΙ Η ΩΡΑ

Σαν έρθει η ώρα ο Χάροντας
να κόψει την καρδιά σου,
πλύσου, στολίσου, γυάλισε
και την αρματωσιά σου.

Στρώσε την τάβλα στην αυλή,
βάλε κρασί στις κούπες
και μια λυράρισσα όμορφη,
να τραγουδάει σούστες.

Και βγες ως το πλατύσκαλο
να τον προϋπαντήσεις,
να πεις το «καλώς όρισες,
καλά να με χτυπήσεις».

Κι όταν τελειώσει το κρασί
κι η λύρα θα σωπάσει,
πάνω στις πλάκες αντρικά,
το αίμα σου να στάξει ...

ΚΑΡΑΒΙ

... κι αφού καμιά δεν στάθηκε
άξια ν' αγαπήσω,
φτιάχνω κι εγώ με καλαμιές,
καράβι πελαγίσιο.

Το ρίχνω μέσ' τον ποταμό
να δω για δε χωράει,
σε λίμνη με γλυκό νερό,
γιατί δεν ξεδιψάει.

Μα στ' ανοιχτά τ' ωκεανού
χορεύει σαν παιδάκι,
πάνω στο κύμα τ' αλμυρό,
με γλάρο στο κατάρτι.

Καράβι μου από καλαμιές
συ δε φοβάσαι Χάρο,
γύρνα λοιπόν σ' όλη τη Γη
μ' ... όόποια γυναίκα φάρο ...

Ιούνιος

(Βόλος)

Σάββατο, 16 Ιουνίου 2018 / 10:26 πμ

... καλλιτέχνης παιδί μου,
είναι ο εξερευνητής του αδυνάτου και τεχνίτης, ο καταναλωτής του δυνατού ...

Τρίτη, 19 Ιουνίου 2018 / 6:39 μμ

... και στο κατόφλι της Κολάσεως! ...
... μ' αν δε με μαζέψουν με το ζόρι, εγώ μονάχος μου δε μπαίνω ...

Παρασκευή, 22 Ιουνίου 2018 / 12:44 πμ

Ε ναι, ξέφυγα από τη μάζα,
μα το επόμενο σκαλί,
ψηλά και δεν το φτάνω ...

ΣΚΙΕΣ

... σκιές στυγνές, απόκοσμες, ἠματοβαμμένες,
με νύχια κοφτερά και δόντια δράκων της φωτιάς,
συρθήκαν και γιομίσαν το μικρό στενό με μπόχα,
τα χνώτα τους, σκορπίσανε τις γάτες, τα σκυλιά
κι η ομίχλη πάγωσε στα τζάμια των γειτόνων,
να μην ειδούν, μην γίνουν μάρτυρες απόψε στο κακό.

Ατσάλινα καρφιά σκορπίσανε στις πλάκες όλες,
εξάποντα με τέσσερα κεφάλια να πατούν γερά,
σ' όποια κατεύθυνση κι αν είναι να καρφώνουν,
να μη μπορέσω λέει αν βγω απ' την πόρτα ξαφνικά,
να βρω καθάρια πλάκα στο στρατί για να πατήσω,
κάπου που να μπορέσω όρθιος κει έξω να σταθώ.

Με αλυσίδες δέσανε την πόρτα απ' άκρη σ' άκρη
και μian απ' όλες, μια τρισάθλια σκιά καταραμένη,
καίει με φλόγιστρο της πόρτας το χερούλι να καώ,
άμα θαρρέψω και το χέρι μου απλώσω να το πιάσω,
μα κοίτα πως ουρλιάζουν από τρόμο και σκορπάνε,
σε κάθε ήχο που από μέσα μαρτυρά πως αναπνέω!!! ...

ΚΕΙΝΗ

... κείνη που πρώτη σου ἔδειξε τη στράτα την πλατιά,
που στ' άγριο πέλαο σε πέταξε να βρεις παρηγοριά
και του Αιόλου τους ασκούς δε σκιάχτηκε ν' ανοίξει,
τα κάγκελα με μια κλωτσιά του Ἄδη να γκρεμίσει
κι ύστερα πάλι απ' τους καπνούς των καμινάδων,
να σκαρφαλώσει νύχτα ως τα νέφη των Πλειάδων,
να κλέψει πίσω της του φεγγαριού μια χούφτα χώμα
και να τ' απλώσει στον ξερόλακκο ζεστό σου στρώμα,
τα τρόχαλα βαριά που μάζεψε στην όχθη με τα χέρια
κι ακόνισε τα νύχια της σκληρά σαν κοφτερά μαχαίρια,
που έκοψε και έραψε σεντόνια απ' την πυκνή ομίχλη
και πάγωσε όλο τον ντουινιά με βρυχηθμό απ' τα στήθη
κι ύστερα βούλιαξε πυρόλαγνη στη μαύρη σου αγκαλιά,

κείνη θαρρώ μονάχα, πως σε νοιάζεται κι αληθινά βαθιά ...

Ιούλιος

Κυριακή, 1 Ιουλίου 2018 / 5:50 - 10:36 μμ

... όταν με έπλασε ο θεός,
λογάριασε ένας φτάνει
κι έσπασε το καλούπι μου,
λάθος μην ξανακάνει ...

Δευτέρα, 2 Ιουλίου 2018 / 9:43 μμ

... η ποίηση παιδί μου,
είναι το κλειδί της ψυχής, αρκεί να βρεις τη σωστή πόρτα ...

Τρίτη, 3 Ιουλίου 2018 / 4:32 - 5:17 πμ

ΨΥΧΕΣ

... στον λιμανιού τη μοναξιά
στην τσιμεντένια στράτα,
πάνε και έρχονται οι ψυχές,
σαν λαβωμένα κάστρα.

Λένε πως είναι αερικά
σκλάβες μέσα στο σώμα
και δραπετεύουν απ' αυτό,
όταν το πάν' στο χώμα.

Τις βλέπεις όμως σέρνονται
ολημερίς στο δρόμο,
σαν τα ναυάγια του βυθού,
που προκαλούνε τρόμο.

Λένε πως είναι αερικά
εκείνοι που δεν ξέρουν,
μα είναι οι κανόνες της ζωής,
που τα κορμιά παιδεύουν ...

5:39 - 6:57 μμ

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

... του είπανε «δεν θέλουμε να ζεις,
το βάρος σου δεν θέλουμε στις πλάτες,
μακάρι ας μη γεννιόσουν ποτέ, ποτέ
και ίδιο αίμα να μην έρρεε στις φλέβες,
εμείς κοίτα προκόψαμε και έχουμε σειρά
κι εσύ πορεύτηκες σα να 'σουν τσιγγάνος,
εμείς χωράφια, αμάξια, σπίτια και λεφτά
κι εσύ απένταρος, παντού αποτυχημένος!

Πέθανε, μας ντροπιάζεις ακόμα και που ζεις,
έτσι που σκέφτεσαι αλλιώςτικα απ' όλους,
που κάνεις ότι θέλεις ναι και που αντέχεις
και μ' όσα σου 'τυχαν δεν έσκυψες κεφάλι,
που 'χεις το θράσος μέσ' τα μαύρα σου τα χάλια,
να ζεις περήφανος αντί να γονατίζεις σαν εμάς
και να ρουφάς ότι όμορφο χαρίζει γύρω η ζωή
και να ερωτεύεσαι ακόμα, ναι, ω τι ντροπή»!!! ...

Ένα χαμόγελο πικρό ξεπρόβαλλε στα χείλη
και δυο βαλίτσες μαύρες φόρτωσε το βιος του,
μπροστά του ο δρόμος ήταν πλέον ανοιχτός
κι οι αυταπάτες για τους άλλους γκρεμισμένες,
έτσι είναι αυτά, πικραίνουν πάντα και πονάνε,
μα στη ζωή υπάρχουν δυο λογίων άνθρωποι,

... κείνοι που καθημερινά πεθαίνουν για να ζήσουν
κι αυτοί που ζούνε καθημερινά για να πεθάνουν! ...

10:09 μμ

... πώς να χορτάσεις έρωτα
κι είν' η ομορφιά της τόση,
που δε γροικά από σίδερα
και των σπαθιών την κόψη ...

ΧΡΟΝΟΣ

... κι έρχεται κάποτε αντιμέτωπος ο χρόνος,
στέκεται απέναντι απειλητικός και φοβερίζει,
«σε λίγο για σένα όλα τελειώνουν, ετοιμάσου».

Οι πότεροι μοιρολογούν σα χήρες τον χαμό τους,
λες κι έχουν κάποτε προσφέρει έστω και κατιτίς,
που και τ' ότι γεννήθηκαν, βάρος ήταν στον κόσμο!

Πολλοί που 'θελαν τάχα κάποτε να κάνουνε τρανά,
μα ουδέποτε δεν είχανε το χρόνο να τα κάνουν,
τρέχουν και καταπιάνονται μ' ότι μικρό μπορούνε!

Λίγοι που ο χρόνος απειλεί το έργο τους να κόψει,
φρονούν να τα τελέψουνε αυτά που 'χουν αρχίσει
κι είναι στ' αλήθεια όμορφα κι αυτά κι αυτοί οι ίδιοι!

Και κάπου κάπου εξαίρεση αυτοί οι δαιμονισμένοι,
που χορτασμένοι απ' τη ζωή κι όσα τους έχουν κάνει,
«άιντε» του λέν' «το τέλος σου, είναι που μου 'χει μείνει» ...

ΘΕΡΙΑ

... δύο θεριά ε χορεύανε
πατέρας με την κόρη
κι η γη από κάτω ζήλεψε,
την ομορφιά στ' αλώνι.

Κι άνοιξε να τους καταπιεί
βρυχάται φοβερίζει,
η λεβεντιά κι η ομορφιά,
των δυων τους τη ζαλίζει.

Πατέρα η γη μας ζήλεψε
και θέλει τα κορμιά μας,
μην την φοβάσαι κόρη μου,
το νου στα βήματά μας.

Κοίτα γυναίκα είναι κι αυτή
γέλα να τη γλυκάνεις
κι εγώ θα γύρω πλάι της,
μέχρι παιδιά να κάνεις ...

11:03 – 11:27 πμ

ΓΙΕ ΜΟΥ

... γιε μου σα βγεις στο τρίστρατο,
μην κάτσεις να διαλέξεις,
ποιος δρόμος είν' καλύτερος
και ποιον μπορείς ν' αντέξεις.

Στο τρίστρατο νυχτώνουνε
όσοι το λογαριάζουν
κι εκεί τους βρίσκει ο θάνατος,
στο χώμα να σταλιάζουν.

Δεν φτιάχνουν στράτες τις ψυχές,
μα οι ψυχές τις στράτες
κι όσοι αντέχουν να πονούν,
βαφτίζονται διαβάτες.

Στο τρίστρατο νυχτώνουνε
όσοι φοβούνται Χάρο,
πάρε μια στράτα κι έρωτα,
βάλε μπροστά σου φάρο ...

TANIA

... ξημέρωμα κι η γειτονιά,
πνιγμένη στο σκοτάδι,
ρίχνω στον κόσμο πετονιά,
για δόλωμα πετράδι.

Δώσ' μου φτερά περιπτερού,
στον ουρανό να φτάσω,
πριν απ' τον Ήλιο το πρωί,
τη στράτα του να κάψω.

Να μη μπορέσει σήμερα
να φέξει στο στενάκι,
μήπως σκοντάψω σ' άνθρωπο,
που ξέρει από μεράκι.

Δώσ' μου φτερά περιπτερού
αυτή είναι η μόνη λύση,
για να γυρίσω στο Λουτρό,
να πω νερό απ' τη βρύση.

Χαμογελά και μου πετά,
φερούγες απ' αγάπη
και λάμπει σαν την Παναγιά,
που βγήκε από τη λάσπη.

Πάρε ετούτα τα φτερά
στο πέταγμα ν' αντέχεις,
μ' αυτό που ψάχνεις στο ντουινιά,
... μέσ' την καρδιά σου το 'χεις ...

ΘΑΝΑΣΗ

... στις γειτονιές μεγάλωσαν
τ' αγκάθια των ανθρώπων,
τα πρόσωπα αγριέψανε
απ' τα δεινά των τόπων.

Πάρε Θανάση το ταξί
να πάμε ως το λιμάνι,
να μπω σε πλοίο φτερωτό,
ταξίδια να μου κάνει.

Ταξίδια μέσα στις ψυχές
αυτών που αγκομαχούνε
να δω τι τάχα ψάχνουνε
και δε μπορούν να βρουνε.

Πάρε Θανάση το ταξί
κλείσε στον κόσμο πόρτα,
το σούρουπο να μη μας βρει,
... στου ουρανού τη βόλτα ...

10:32 πμ

... δεν υπάρχει γρηγορότερο ζώο
στον πλανήτη παιδί μου, από την όμορφη γυναίκα που θα διαπιστώσει ότι είσαι
άφραγκος ...

ΔΑΣΚΑΛΑ

... μ και ή, λ και ο
κι όλα κάνουν ένα μήλο,
Λ και ό, λ και α,
να κι η Λόλα το κρατά.

Λόλα δώσε μου το μήλο
βγες απ' του βιβλίου το φύλλο,
παρηγόρα με μια στάλα,
... τι γλυκιά που 'ναι η δασκάλα!

Μίμη πέταξε το τόπι
πριν σε πάρω στο κατόπι,
το νινί πάλι τσιρίζει
κι η μαμά το νανουρίζει.

Άννα τι είναι αυτό το πράγμα
ο Σγουρός σου φέρνει γράμμα,
ωχ πέφτει η τσάντα μου στη σκάλα,
... αχ να 'τανε απ' τη δασκάλα! ...

ΚΥΠΡΟΣ

... ηχούν καμπάνες στα χωριά
κλαίνε οι μαυρογυναίκες,
κάποιοι δεν θα γυρίσουν πια,
τσεκούρια κόβουν λεύκες.

Στην Κύπρο ξεκληρίζονται
σφαχτάρια παλληκάρια,
πατρίδες ξεφτιλίζονται,
σ' Ατλαντικά παζάρια.

Για ποια πατρίδα για ποιου βιος
αξίζει να πεθαίνεις
και ποια θυσία η μάνα σου,
σου 'μαθε να υπομένεις;

Στην Κύπρο ξεκληρίζονται
άντρες σα να 'ν' χορτάρια
και στην Αθήνα τους χτυπούν,
στην πόκα και στα ζάρια ...

ΒΑΣΙΚΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ e-συμπεριφοράς

Το διαδίκτυο (συμπεριλαμβανομένης πάντα και της κινητής τηλεφωνίας), είναι ο πλέον δημόσιος χώρος του πλανήτη, όπου δεν υφίσταται οποιαδήποτε έννοια προσωπικών δεδομένων και πάρα πολύ σωστά! Διότι η συμμετοχή μας στο διαδίκτυο, σημαίνει μετατροπή του ηλεκτρονικού μας μέσου, σε ένα από τα δισεκατομμύρια κύτταρα της παγκόσμιας ηλεκτρονικής μνήμης (αρχείου). Συνεπώς είναι απολύτως σωστό και πολιτικά δημοκρατικότατο, σε ένα τέτοιο δίκτυο, τα πάντα να είναι απολύτως κι αδιαπραγμάτευτα προσβάσιμα. Είναι η πιο προφανής και πιθανότατα, η μοναδική τόσο δημοκρατική και υποχρεωτική συνθήκη του διαδικτύου!

Συνεπώς, οποιοδήποτε αρχείο υπάρχει στον υπολογιστή μας, στο κινητό μας κλπ, ή οποιαδήποτε κίνηση γίνεται από αυτά, μπορεί αυτόματα είτε την ίδια ακριβώς στιγμή, είτε οποιαδήποτε άλλη, να εντοπισθεί και να γίνει αντικείμενο ποικίλης εκμετάλλευσης από οποιονδήποτε. Ο μόνος τρόπος να προφυλαχθούν τα προσωπικά μας αρχεία, ή πιο ακριβέστερα, τα αρχεία που δεν επιθυμούμε να είναι προσβάσιμα σε οποιονδήποτε άλλον, είναι να μην έχουν ηλεκτρονική μορφή και να μην βρίσκονται αποθηκευμένα, σε οποιοδήποτε ηλεκτρονικό μέσο. Κι αυτό γιατί σε λίγο καιρό, όλα τα ηλεκτρονικά μέσα, αλλά και όσα θα επιδέχονται έστω και κάποια ηλεκτρονική επεξεργασία, θα εκπέμπουν αυτόματα και όλα ανεξαιρέτως τα περιεχόμενά τους, χωρίς καν να χρειάζεται η συγκατάθεση του ιδιοκτήτη, ή του χειριστή τους.

Όλες οι υπηρεσίες διαδικτύου, παρέχονται μέχρι στιγμής από ιδιωτικές εταιρείες κι αυτό σημαίνει, πως κάποιοι έχουν επενδύσει σε αυτές τεράστια κεφάλαια και φυσικά, όχι από φιλανθρωπική διάθεση! Συνεπώς ο στόχος κάθε τέτοιας επιχείρησης, είναι το κέρδος και μόνο το κέρδος! Κι αυτό το κέρδος, προέρχεται από τον έλεγχο της διαδικτυακής μας συμπεριφοράς (cookies, σερφάρισμα κλπ), η οποία εν συνεχεία με τους κατάλληλους αλγόριθμους και χειρισμούς, κατευθύνεται σε στοχευμένη ομαδική καταναλωτική συμπεριφορά, ώστε να αποφέρει και το προσδοκώμενο κέρδος, στους επενδυτές των διαδικτυακών επιχειρήσεων. Φυσικά, δεν σημαίνει ότι η κατάσταση αυτή δύναται να διαφοροποιηθεί, εάν αυτές οι υπηρεσίες κρατικοποιηθούν! Δεν ανταπατόμαστε! ...

Τα κοινωνικά δίκτυα, είναι οι κατά κανόνα διαδικτυακοί σκουπιδοτενεκέδες, διότι απευθύνονται άμεσα και χωρίς περιστροφές, απευθείας στα κατώτερα κοινωνικά στρώματα από πλευράς μόρφωσης, τα οποία είναι τα εξόχως χειραγωγήσιμα και τα μόνα αμιγώς καταναλωτικά! Οι εξαιρέσεις αξιολογών ατόμων που θα βρείτε σε αυτά, είναι μονάχα αυτές που έχουν τον ίδιο ακριβώς σκοπό με τα κοινωνικά δίκτυα, δηλαδή την χειραγωγήση της καταναλωτικής μάζας αλλά για τους δικούς του λόγους το καθένα, τα οποία απλώς εκμεταλλεύονται τον χώρο και τις υπηρεσίες των κοινωνικών δικτύων. Αυτά όμως τα άτομα, ήδη τα κοινωνικά δίκτυα τα λαμβάνουν ιδιαίτερος υπόψη και προσαρμόζουν μεθοδευμένα κι αδιάκοπα τον τρόπο περιορισμού της δράσης τους, όταν αυτή έρχεται αντιμέτωπη με τα στενά, εταιρικά τους συμφέροντα.

Δεν ανοίγουμε ποτέ διάλογο με οποιονδήποτε δεν γνωρίζουμε προσωπικά, εάν πρώτα δεν μπορούμε και δεν ελέγξουμε το προφίλ του. Ελέγχουμε πρώτα την ηλικία του (αν κι αυτό δεν είναι ποτέ πια ασφαλές λόγω ψευδών δηλώσεων) και κατόπιν, το περιεχόμενο των αναρτήσεών του. Οι αναρτήσεις και η περαιτέρω διαδικτυακή δραστηριότητα, είναι οι πιο αποκαλυπτικές του χαρακτήρα του ατόμου! Το ίδιο

αποκαλυπτικό του χαρακτήρα, είναι τόσο ο αριθμός, όσο και η ποιότητα των φίλων του κι αυτό, το προσέχουμε ιδιαίτερα! Άτομο που δεν είναι δημόσιο πρόσωπο όπως π.χ. καλλιτέχνης, πολιτικός κλπ κι έχει γενικώς, αφύσικα πάρα πολλούς φίλους, είναι προφανώς ... αξιοθρήνητο! ...

Δεν ανοίγουμε ποτέ μα ποτέ διάλογο με ηλιθίους. Τέλος.

Επίσης δεν ανοίγουμε διάλογο με άτομα που δεν έχουν φωτογραφία προφίλ ή έστω μία φωτογραφία, από κάποια κοινωνική τους εμφάνιση με άλλα άτομα. Με άτομα που τα στοιχεία τους είναι προφανώς ψευδή, ή δεν έχουν ούτε ένα στοιχείο άμεσης επικοινωνίας (ταχυδρομική διεύθυνση, τηλέφωνο, email), ή κάποιον έγκυρο και ασφαλή, προσωπικό ιστότοπο.

Είμαστε πάντοτε κόσμιοι, ευγενικοί και προπαντός διαλλακτικοί. Η αμφισβήτηση, προάγει πάντοτε ευεργετικά τον διάλογο κι επικουρεί διαρκώς τη γνώση. Η επίμονη διαφωνία για τη διαφωνία, ή ακόμα χειρότερα για το «κοινώς φαίνεσθαι», ή την πρόσκαιρη δημοτικότητα (like), είναι αδιάσειστα στοιχεία ηλιθιότητας.

Δεν βρίζουμε ποτέ και δεν επιδεικνύουμε οποιαδήποτε ανάρμοστη συμπεριφορά ειδικά σε άτομα που δεν γνωρίζουμε, διότι δεν έχουμε ιδέα με ποιον έχουμε να κάνουμε. Υπάρχουν αξιοπρεπέστατα άτομα ακόμα και στα αισχρά κοινωνικά δίκτυα, που εκτίθενται με την αγαθή πρόθεση να μεταβιβάσουν τη γνώση τους ελεύθερα στις καταναλωτικές μάζες για το καλό τους, ρισκάροντας ακόμη και τον έλεγχο του κάθε ηλιθίου, ενώ στις πλάτες τους κουβαλάνε σιωπηλά, φορτία μεγατόνων γνώσεως, επιστημονικής, κοινωνικής και πολιτισμικής δράσης! ...

Το διαδίκτυο είναι ένα εργαλείο άμεσης και τάχιστης επικοινωνίας, μα και δημοκρατικής μετοχής στο πανανθρώπινο γίγνεσθαι. Κι ως εργαλείο, ευτυχώς τουλάχιστον έως τώρα, δεν έχει ούτε προσωπική θέληση, ούτε προσωπική άποψη. Αυτά τα έχουμε εμείς που μετέχουμε σε αυτό και βάζουμε τα διαβόλεμένα δαχτυλάκια μας, πάνω σε κείνα τα λάγνα και προκλητικά κουμπάκια των πληκτρολογίων, του κάθε ηλεκτρονικού μας μέσου.

Το διαδίκτυο, είναι απλά σαν ... τα μούτρα μας! ... Εάν λοιπόν το θέλουμε καλύτερο, τότε πρέπει να γίνουμε πρώτα εμείς καλύτεροι και μετά, θα γίνει και το διαδίκτυο ... θέλοντας και μη! ... ..

Τετάρτη, 1 Αυγούστου 2018 / 5:32 μμ

... η καθαριότητα παιδί μου,
είναι η μισή αρχοντιά.
Χμμ· κι η άλλη μισή πατέρα!;
... Η ευγένεια παιδί μου ...

ΑΓΓΕΛΟΣ

Κάτω απ' την κορυφή του Ολύμπου,
μ' άγγελο μου 'στειλες το μήλο,
να το δαγκώσω και να πεθάνω,
από τον παιδικό μου φίλο!

Πανάθεμά σε θεέ που παίρνεις,
ψυχές ανθρώπων με χέρια φίλων
που μεγαλώνουν σα να 'ναι αδέρφια
μέχρι το σταύρωμα των ξύλων.

Μπροστά του είχες γονείς κι αδέρφια
κι εσύ κρυμμένος στον άγγελό σου,
αυτοί κρατούσαν σπαθιά στα χέρια,
μα η ζωή μου το μερτικό σου!

Μ' αν θα πεθάνω δεν θα γλιτώσεις
που 'στειλες άγγελο να με σκοτώσεις,
εκτός κι αν γίνεις άνθρωπων γέννα
κι αθάνατοι όλοι, γίνουν για σένα ...

Λογοτεχνική συλλογή:
Γραφανθός / Παραμύθια για μεγάλους
Δευτέρα, 5 Σεπτεμβρίου 2011 / 05:52 – 07:29 μμ

«Ρ»

ΑΝΕΜΟΣΤΡΑΤΙΣΜΑ

Σκορπώ στ' ανέμου τους σφυγμούς,
σαν γεωργός στο χώμα,
δυο χούφτες ερωστεναγμούς,
που τυραγνούν το σώμα.

Γλυκό μ' ανεμοστράτισμα,
πήγαινε στην καλή μου,
με τ' απαλό σου λάκτισμα,
στοργή απ' την ψυχή μου.

Σκύψε κρυφά κι ακούμπησε,
το «σ' αγαπώ» στο στήθος
κι άμα δακρύσει σκούπισε,
το πάθος και το μίσος.

Άνεμε σε παρακαλώ,
πες της πως τη θυμάμαι,
μα μην της πεις πως λαχταρώ,
μαζί της να κοιμάμαι! ...

8:44 μμ

Λογοτεχνική συλλογή:
Γραφανθός / Παραμύθια για μεγάλους
Πέμπτη, 8 Σεπτεμβρίου 2011 / 5:59 - 8:12 πμ

«P»

Φοβάμαι πρέπει,

πριν μεθυσμένος τροβαδούρος ο Ήλιος σήμερα μια ζωγραφιά ανατείλει
στο λευκό σεντόνι της Ήβης, γονυπετής να ομολογήσω την αλήθεια! ...

Κοχλίας οι χορδές,

δεν ξεπηδά στον τράχηλο ο ήχος γδούπος σκληρός σ' αμπάρι караβιού
ξεσκίζει τα τύπανα η ηχώ, στριφογυρίζει πληγωμένο το πουλί του.

Αίμα και σπέρμα,

σε χόμα γόνιμο βλαστός να ξεπηδήσει στα τρυφερά φυλλώματα χλωρά
φως και νερό αλήθεια ψέμα, μια θέση πάν' από τον κόσμο αποζητούν.

Ευθύνη κι έλεος,

ανήθικα στα σκοτεινά λημέρια του ΕΓΩ βαριά συνθλίβονται βουβώνες
κραυγές κι αλαλαγμοί σιωπής, στο δισκοπότηρο σκυμμένος ο παπάς.

Μαύρα ντυμένος,

στο βούρκο της ζωής λάσπη το θέλω βρώμικη συνήθεια γοερή το κλάμα
λίμνη του πρέπει δακρυσμένη, τσαλαβουτά στις καλαμιές ο κύκνος.

Πριν ένα χρόνο,

προσευχή το άγγιγμα λάδι απαλό στα δαιδαλώδη ερείπια του νου η ΕΣΥ
αν σκόνταφτες στην παραζάλη, θα σε κρατούσε με στοργή και χάδι.

Σήμερα Έρεβος,

σε κατασκότεινη γωνιά λουσμένος ΕΡΩΤΑΣ στο φως τ' αληθινό λευκό
ξετσίπωτα μπροστάρης να κραδαίνει, ρομφαία του θανάτου μαγική.

Αν έσκυβες στο στόμα,

τα χείλη θ' άνοιγαν κερκόπορτες κλειστές στην Πόλη κάστρα θα πέφταν
συντριβή γλώσσα στη γλώσσα, κατεβασιά χειμάρρου στο Λουτρό.

Αν τύλιγες τα χέρια,

χέρια λαιμό θα σφίγγανε τη μέση το 'να στο στήθος τ' άλλο στο γλουτό
με πάθος θα σκορπίζαν ηδονή, ανάσα αηδονιού τα αναφιλητά σου.

Αν έσπρωχνες βαθιά,

στο στήθος θα χανόταν η ματιά στο στόμα ρώγες σταφυλιού λιωμένες
μεθύσι μου πρωτόγονη γιορτή, στα πόδια σου θα έσβηνε η σιωπή.

Αν χούφτωνες ζεστά,

κάστανα στη φωτιά κι ολόκληρος στο στόμα σου χωμένος με λαχτάρα
πνιγμένος στην υγρή φωλιά, θα 'σκιζε με πάθος και ορμή το χόμα.

Σήμερα τώρα αύριο,

δικός σου πια ο νους το σώμα ολοκληρωτικά δοσμένος παρά δεν έχεις
έλα να πεις και θα συρθεί,

... υποταγμένος στην ΟΥΡΑΝΙΑ προσδοκία!!! ...

8:52 μμ

Λογοτεχνική συλλογή:
Γραφανθός / Παραμύθια για μεγάλους
Πέμπτη, 8 Σεπτεμβρίου 2011 / 5:48 – 06:58 μ.μ.

«P»

Σέρνετ' ο χρόνος,
αργά μοιραία και στο κακό το διαβατάρικο φευγάτο σάλεμα του νου
φιγούρες και σαπρόφυτα, Φράγκοι στη Θεσσαλία μελλοθάνατοι.
Αρκεί η στιγμή,
εκείνη που αντάμα θα ρίξει μέσα στη φωτιά αγίους για προσάναμμα
βλαμμένο και ανεύθυνη, μια μάνα τάχα που δεν ξέρει σεβασμό.
Εγωισμός μπορεί,
από αγάπη μίσος αθεράπευτο που μοιάζει κι όμως λαμπάδα αναμμένη
έρωτας είναι ζωντανός, αυτός ο πόνος το θεριό το μέγα το καλό! ...
Σκιρτάει μπροστά της,
παίρνει απ' την ανάσα της ζωή δίνει ζωή λευκώματα κάνει τα όνειρα
να γέρνουν στ' άπειρο, εκεί που τίποτα και όλα σμίγουν σ' ένα.
Λαχτάρα το φιλί,
λαχτάρα το κορμί να τρίζει πάνω στις ράγες της βουβής της ζεμπεκιάς
σαν τον αετό στο ρεύμα, μόνοι τους κάπου να χαρούν το τώρα.

Κρατάς ακόμα,
μα πόσο τάχα ν' αντέξεις στο σκοινί του ακροβάτη ισορροπία άγρια
μ' όλο το βάρος της ψυχής, τρέμουν τα γόνατα στον ίσιο δρόμο.

Παίζεις κρυφτό,
σαν το μικρό παιδί αρνιέσαι να δεις τα φανερά εκείνα τ' άσχημα σιμά
που δεν αρέσουν ξέρεις, αμάρτημα το λένε οι γραφές οι κούφιες.
Χάνεσαι με ντροπή,
αλλάζεις δρόμο πιάτσα χώρο κενό για να μην κάνεις το κακό σ' εκείνη
άγια που θα 'θελες να είναι, μα βούρκος και βρομόνερα παντού.
Χυδαία αντανάκλαση,
εκείνου του απρόσμενου οχητού που ξερατά οδεύει από το τότε άλλοτε
ευχές που σκορπιστήκανε, στην άβυσσο απειλή κροτάλισμα οχιάς.
Στρίβεις στα Κύματα,
γιατί το ξέρεις πως τα σύννεφα θα κατεβάσουν κεραυνούς καταστροφή
θα σφάζουν Φράγκους σαν αρνιά, σφαλιάρες ανελέητες και πίκρα.
Κι όλα γιατί,
πως μπόρεσε να κόψει ανεύθυνα κλωστή μετάξι σ' αργαλειό ονειρών
πέπλο του μυστηρίου πάθους, έξοδο απ' το μαύρο βάθος πηγαδιού.

Ελπίδα μόνη πια,
παρακαλώ σε στεναγμέ κράτα δεμένα χέρια φρόνηση δώσε της σοφή
στροφή πριν απ' το χείλος,

... δε φταίει σε τίποτα ο Δ το παιδί!!! ...

8:55 μμ

Λογοτεχνική συλλογή:
Γραφανθός / Παραμύθια για μεγάλους
Σάββατο, 10 Σεπτεμβρίου 2011 / 5:07 – 6:07 μμ

«P»

ΘΕΛΩ

Θέλω απ' τη χούφτα σου να πιω,
ροδόνερο και γάλα
κι όταν μεθύσω να σου πω,
για όνειρα μεγάλα.

Θέλω ταξίδια με το νου,
στα χάρδια του κορμιού σου
και με τα βράχια του βουνού,
να πλάσω τη μορφή σου.

Θέλω μες την αγκάλη σου,
να σβήνω τους καημούς μου,
να σεργιανώ στα κάλλη σου,
λαχτάρα και θυμούς μου.

Θέλω στα χίλια πέρατα,
ν' απλώσω την αγάπη,
να σκορπιστούν τα τέρατα
και όλα μου τα λάθη.

Θέλω στα βάθη της καρδιάς,
στολίδι μου να γίνεις
και σαν εικόνα Παναγιάς,
κουράγιο να μου δίνεις!

Θέλω μια μέρα να μου πεις
αν μ' έχεις νοιώσει λίγο,
όταν στο βρόχο της σιωπής,
προσεύχομαι ... **να φύγω!** ...

9:04 μμ

Λογοτεχνική συλλογή:
Γραφανθός / Παραμύθια για μεγάλους

25-2-2012 / 04.51' μ.μ. 06.55' μ.μ.

... Μ' αγαπάς, σ' αγαπώ ...
... Το ξέρεις, μου ανήκεις ...
... ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ...
... !!! ...

«ΗΤΤΑ»

Και να μωρέ,
που ηττήθηκα χωρίς τον παραμικρό της οίκτο χωρίς έλεος
απόσταγμα η αγάπη μου χολή, διψούσα δόλιος και την ήπια.
Κορακιασμένος,
χρόνια πεζός κι ελεεινός στην ξεραμένη Γη κι αποσταμένος
βαριές πίκρες ασήκωτες, απόκαμαν οι ώμοι και τα μπράτσα.
Αγκομαχώντας,
με κόπο καταφέρνω ν' ακουμπήσω με την πλάτη στις ελιές
το κούτσουρο νεκρό, στη ρίζα ξεχασμένο το «ποτήριόν Του».
Μετά την προσευχή,
γι' αγάπη κι έρωτα κι Εκείνος άτεχνος κι ας ήταν βασιλιάς
έτσι τον θέλησαν κατόπιν, όχι άνδρα που δίναγε τη φύση.
Σε καθαρτήριο,
ανήγαγε το πνεύμα λέει συμφορά που το κορμί δε νοιώθει
τι φοβερή φιλοσοφία, να 'ναι η φλόγα του χυδαία αμαρτία!;

Γιατί μωρέ,
που τάχα βασανίζεται ο νους που φυλακίζεται η ψυχή αγνά
στα σπάργανα της σάρκας, ένα δεν είναι όλ' αυτά το ΕΓΩ;! ...

Απελθέτω απ' εμού,
όχι που να με πάρει θέλω τη δύναμη να βρω δώσ' τη μου
τώρα που μπορώ όχι αύριο, τώρα ποθώ να την ερωτευθώ.
Την αγκαλιά της,
ναι αυτή λαχτάρισα γιατί δε με καταλαβαίνεις πες γιατί
δεν είμαι απ' τα χέρια σου, φτιαγμένος απ' το ΩΝ κι ΕΓΩ;
Δε με πονάς,
κοίταξε πως πρηστήκανε οι φλέβες στους βουβώνες αίματα
δάκρυα και γλύκα ένα, δεν είναι τάχα ευλογία σου κι αυτή;
Πες μου Πατέρα,
γιατί εγώ δεν πρέπει να γευτώ αυτή τη χάρη γιατί αλήθεια
η στέρηση να είναι ηθική, γιατί δεν είναι τέτοια η αφθονία;
Δε με λυπάσαι,
ούτε Θεός ολόκληρος ούτ' άνθρωπος μισός πώς να πορέψω
δώσ' μου κουράγιο κιότρεπα, Ουράνια σ' αγαπώ πάρα πολύ!

Δεν της αξίζει ε;
Το ξέρουμε κι οι δυο πως τούτης δεν της ταίριαζε η αγάπη
σ' άλλη που θα 'ρθει ιερή, απλή δίχως ντροπή κι ασχήμια!

... *Τώρα θα πιω* ...

28-2-2012 / 05.12'μ.μ.

«ΚΡΙΜΑ»

Τι κρίμ' αλήθεια,
που το γάργαρο νερό του λόγου στο χείμαρρο της αγάπης
τον ήχο του καταρράκτη Ράνια, τα 'πνιζες πια για πάντα.
Κοιτάζω πίσω μου,
στη στεγνωμένη λάσπη οι βδέλλες εκείνες που ρουφήξανε
που σκυλοβρώμισαν το ρέμα, σέρνοντ' ακόμα πάνω σου.
Και χαχανίζεις συ,
ηχώ απ' της Τρούμπας σου αναμνήσεις βελάσματα χυδαία
«κοίτα πόσο μεγάλος είναι, να γλείψ' τον καλά που ξέρεις!
Αχ αυτά τα χείλη,
κατάπτε ότι έχει απομείνει στη Γέφυρα και στον Τρύφωνα
στην Ευρυδάμαντος μωρό μου, χούφτωσε τη μιζέρια σου»!
«Πόσο μεγάλος ...,
νέος σαν το σφαχτάρι στο τσιγκέλι κρέας ωμό όπως εγώ
γι' αυτό μ' αρέσεις ζώο, ανίκανο να καταλάβεις βλάκας»!

Πως τέτοια κτήνη,
πως ζουν ανάμεσα σ' ανθρώπους ευλογημένα και καλά
χωρίς αιδούς μειδίαμα, σάπιες ανερευθρίαστες φιγούρες;

Μα κι απ' την άλλη,
πώς να μη δει κανένας έτσι απλά τον έρωτα στα μάτια
κείνο το ρίγος της καρδιάς, τι και που οι δυο τους ζώα;
Σκιρτούν οι σάρκες,
στη θύμηση και στ' άγγιγμα στο σφιχταγκάλιασμά τους
κάτω απ' τις μύτες όλων τους, «εκείνων που κοιμούνται»!
Στ' απόκρυφά τους,
όταν πασχίζουν να κρυφτούν με όλη τους την τέχνη να
σαν δυο παιδιά κι αγνούδωτα, στις γειτονιάς παιχνίδια.
Και στο τηλέφωνο,
που νούμερο δεν έχει αχρείαστο στη δύναμη της μνήμης
ασίγαστο στην πεθυμιά, καυτές οι ανάσες και τσαλίμια.
Μόνος σκοπός τους,
μια σμίξη ακόμα κι άλλη μια για τη γιορτή της φύσης
δε θέλει νου ούτ' ηθική, μονάχα η σάρκα να χορτάσει.

Μήπως στ' αλήθεια,

δίχως μανάδες και τα δυο χωρίς φροντίδα και παιδεία
δώρο τους έκαν' ο Θεός, ανταμοιβή ...
... αγνή την αμαρτία;

07.08' π.μ.

... Πριν χάσω οποιαδήποτε μάχη,
χαράζω στο νικητή,
μια βαθειά κι ανίατη πληγή,
για να μη με ξεχάσει ΠΟΤΕ ΤΟΥ!!! ...

»,

Περιεχόμενα

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ	3
ΠΡΟΛΟΓΟΣ	5
2018	6
Ιανουάριος	6
ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΜΟΥ ΟΜΟΡΦΙΑ	6
Φεβρουάριος	7
ΟΤΑΝ	7
Δημήτρης Λιαντίνης - «Γκέμμα»	8
Μοιράζεσαι, μα μόνο δίνεις	8
... κι είναι απ' όλες πιο βαθιά, ...	9
ΚΙΣΣΑ	9
ΑΥΤΟΚΡΙΤΙΚΗ	11
«ΕΣΥ»	12
«ΗΤΤΑ»	13
ΧΟΛΗ	14
Μάρτιος	15
«N»	15
«...»	16
Απλά όμορφη, ...	16
ΑΠΟΔΕΣΜΕΥΣΗ	16
ΚΟΙΤΑ Τ' ΑΓΡΙΜΙΑ	17
ΜΟΙΡΑ	17
ΤΟ ΜΕΤΕΩΡΟ ΒΗΜΑ ΤΟΥ ΠΕΛΑΡΓΟΥ	18
ΠΑΡΕΞΑΡΤΗΣΗ	18
Ο ορισμός της τραγωδίας	23
οι σοφοί κληροδοτούν, ...	23
ΠΟΙΗΣΗ	23
ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ	24
(Στο καράβι για Σαντορίνη)	24
ΚΕΝΟ	24
Απρίλιος	25
(Περίσσα - Σαντορίνης)	25
ΠΕΡΙΣΣΙΑΝΗ	25
(Επιστροφή από τη Σαντορίνη)	26
ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ	26
... «ΤΟ ΚΗΤΟΣ»	26
(Βόλος)	27
... ζωή, ...	27
... και μ' εμπνέουν οι θεοί, ...	27
Μάιος	27
ΠΙΣΤΗ	27
ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΙ	28
ΣΥΣΤΗΜΑ	29
... - πατέρα, τι είναι ο θεός;	29
ΕΡΩΤΕΣ	30
ΛΟΦΟΙ	30
προτροπή	31
βάρος	31
ετυμολογία της λέξεως «άνθρωπος»	31

... το κοφτερότερο ξυράφι, είν' το βαμβάκι	31
ΑΝ.....	32
Ο ΑΔΕΛΦΟΠΟΙΤΟΣ	32
θάνατος 2	35
Ο ΑΔΕΛΦΟΠΟΙΤΟΣ	35
ΣΑΝ ΕΡΘΕΙ Η ΩΡΑ.....	38
ΚΑΡΑΒΙ.....	39
Ιούνιος.....	39
(Βόλος).....	39
... καλλιτέχνης παιδί μου,.....	39
... και στο κατώφλι της Κολάσεως!	39
Ε ναι, ξέφυγα από τη μάζα,.....	39
ΣΚΙΕΣ.....	40
ΚΕΙΝΗ.....	40
Ιούλιος.....	41
... όταν με έπλασε ο θεός, ...	41
... η ποιήση παιδί μου, ...	41
ΨΥΧΕΣ	41
ΕΠΙΛΟΓΟΣ	42
... πώς να χορτάσεις έρωτα	42
ΧΡΟΝΟΣ	43
ΘΕΡΙΑ.....	43
ΓΙΕ ΜΟΥ.....	44
ΤΑΝΙΑ	45
ΘΑΝΑΣΗ.....	46
... δεν υπάρχει γρηγορότερο ζώο.....	46
ΔΑΣΚΑΛΑ.....	47
ΚΥΠΡΟΣ.....	47
ΒΑΣΙΚΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ε-συμπεριφοράς.....	48
... η καθαριότητα παιδί μου, ...	49
ΑΓΓΕΛΟΣ	50
ΑΝΕΜΟΣΤΡΑΤΙΣΜΑ.....	51
Φοβάμαι πρέπει, ...	52
Σέρνετ' ο χρόνος, ...	53
ΘΕΛΩ.....	54
«ΗΤΤΑ»	55